HAZRETİ MUHAMMED

(Sallallahu Aleyhi Vesellem)

Gül Devri - 1

HAZRETİ MUHAMMED

(Sallallahu Aleyhi Vesellem)

İÇİNDEKİLER





BİR YILDIZ DOĞDU

Tarihler 571 yılının nisan ayını gösteriyordu. Bir pazartesi sabahı doğu ve batıyı olağan üstü bir aydınlık kapladı.

O gün yeryüzünde peşi peşine garip olaylar oldu. Kâbe'de bulunan putlar yüzüstü devriliverdi. Bu durum karşısında halk şaşkına döndü. Ayakları sabitlenmiş olan putlar nasıl olur da devrilebilirdi?

Bir başka olay kilometrelerce uzaktaki İran'da yaşanıyordu. Kral Kisra, korkunç bir sarsıntıyla yatağından fırladı. Ne olup bittiğini anlamaya çalıştı. Muhafızlar, korku dolu bir ifadeyle neler olduğunu ancak sabah söyleyebildiler:

– Efendimiz! Sarayın on dört burcu yerle bir oldu!

Daha bu olayın üzerinden dakika geçmemişti ki İran sokaklarında bir feryat koptu:

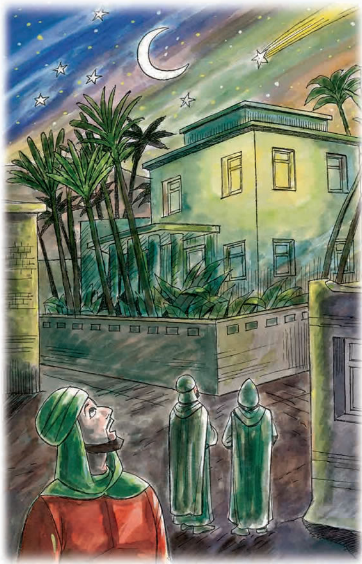
– Ateş söndü! Ateş söndü!

Halk duyduklarına inanamadı. Bin yıldır taptıkları ve hiç sönmeyen bu ateş birdenbire sönüvermişti.

Başka bir topluluk da garip bir olayla karşı karşıyaydı. Sava halkı, kutsal saydıkları denizlerinin birdenbire çekiliverdiğini görmüştü. Toprak tonlarca suyu yutuvermişti. Artık Savalıların kutsal suları yoktu. Kimse buna bir anlam veremedi.

O gece gökyüzünü seyredenler de hayretler içindeydi.

– Bakın, şuraya bakın! Yıldızlar birbiri ardınca kayıyor!



– Tuhaf bir durum bu. Böyle giderse gökyüzünde yıldız kalmayacak!

Ertesi sabah güneş tepelerin arkasından göründü. Âmine'nin evinde de bir hareketlilik vardı. Bir kadın koşarak Kâbe yakınlarındaki Abdulmuttalib'in yanına geldi:

– Müjdeler olsun, dedi. Bir erkek torununuz oldu!

Abdulmuttalib'in yüzünü sevinç kaplayıverdi. Hemen ayağa kalktı. Doğruca eve vardı. Oğlu Abdullah'ın yetimini kucağına aldı. Ne kadar da sevimli bir bebekti bu! Sürekli gülümsüyordu. Abdulmuttalib:

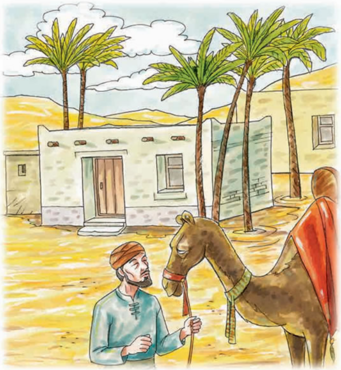
– Bu oğulcuğum mutlaka önemli biri olacak, dedi.

Âmine hamileyken gördüğü rüyayı anlattı. Karşısına bir kişi çıkmış ve ona, "Bil ki, sen âlemlerin hayrına hamilesin. Doğunca ismini Muhammed koy ve hâlini hiç kimseye açma." demişti. Bunun üzerine Âmine oğluna Muhammed ismini koydu.

Torununu kucağına alan Abdulmuttalib doğruca Kâbe'ye gitti. Orada uzun uzun dualar edip Yüce Mevlâya şükretti. Sonra geri dönüp bebeği annesine uzattı.

Sevgili Peygamberimiz, annesini emmeye başladı. Fakat Âmine'nin sütü yoktu. Bu durum karşısında hemen bir çare düşünüldü. Hazreti Hamza'nın sütannesi Süveybe çağırıldı. Bebek, onun kucağına verildi. Sevgili Peygamberimiz ilk önce bu kadının sütünü emdi. Böylece Peygamberimiz, amcası olan Hazreti Hamza'yla aynı zamanda süt kardeşi oldu.

* * *



SÜTANNE

Gökyüzü masmaviydi. Küçük, şirin, beyaz birkaç bulut ve sabah güneşinden başka hiçbir şey yoktu havada. Beni Sa'd beldesi yeni bir güne hazırlanıyordu.

Dakikalar ilerledikçe meydandaki hareketlilik de artıyordu. İnsanlar develerini, eşeklerini, katırlarını ahırlarından çıkarıyordu.

Kurumaya yüz tutmuş hurmalıkların gölgesinde yaşlı bir deve dinleniyordu. Hayvan dikkat çekecek derecede zayıftı. Kaburga kemikleri uzaktan bile tek tek sayılabiliyordu.

Hurmalıkların hemen ilerisindeki evden bir bebek ağlaması sokağa taşıyordu. Yorgun bir kadın, ninnilerle onu avutmaya çabalıyordu. Fakat kadın ne kadar uğraşsa da bebek, sesini yükselterek ağlamasını sürdürüyordu.

Omuzları çökmüş, yüzü solgun bir adam, üzüntülü bir şekilde evden çıktı. Hurmalıktaki deveye doğru yürüdü. Elbisesini giyerken kendi kendine:

– Nereye kadar sürecek bu kıtlık? Bebekler aç, anneler aç… Anneler yiyecek bir şey bulamazlarsa nasıl sütleri olur, diye mırıldanıyordu.

Adam devenin yanına geldi. Eğilip hayvanın memelerini yokladı. Yüzü buruşuverdi. Gerisin geriye döndü. Eve girdi. Bir köşede ağlayan bebeğini avutmakta olan kadına:

– Yok, dedi. Devede sana yetecek kadar bile süt yok.

Kadın, gözlerini adamın çaresiz yüzünde gezdirdi ve:

– Sen ne varsa sağ getir, dedi. Yoksa Abdullah yolculuk boyunca hiç susmaz.

Adam bir kap aldı. Tekrar devenin yanına gitti. Az sonra geri döndü. Dibinde azıcık bir süt olan kabı ateşe koydu. Sütün ısınmasını beklerken:

– Hemen yola çıkmamız gerekiyor Halime, dedi. Komşular bineklerini hazırlamaya başlamışlar bile. Onlardan geri kalmamalıyız. Yoksa emzirecek bir çocuk bulamayız.

Kadın, bebeğini dizinde sallamaya çabalarken ümitsiz bir eda ile:

– Bulsak ne olacak ki Hâris, dedi. Neyle emzireceğim onu. Baksana kendi bebeğimize bile yetmiyor sütüm. Yavrucak, gece boyunca açlıktan uyuyamadı. Yanına alacağımız bebek bundan farklı bir durumda mı olacak?

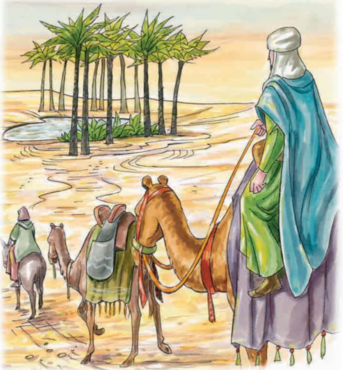
Adam bir süre cevap vermedi. Süt ısınmıştı. Onu bir tasa koydu. Kadına uzattı:

– Haydi iç şunu Halime, dedi. Ben bu arada hayvanları hazırlayacağım. Sonra yola çıkarız.

Hâris dışarıya çıkarken Halime, tası dudaklarına götürdü.

Çok geçmeden kafile yola çıktı. İnsanlar konuşa konuşa Mekke'ye doğru ilerliyordu. Bir aralık genç bir kadın, başını geriye çevirdi ve:

– Halime, çok gerilerde kaldınız, diye seslendi.



Halime altındaki yaşlı eşeğe kızarcasına baktı. Hâris avucunu hayvanın sırtına vurup:

– Yürü biraz, ne olur, dedi.

Eşek bir an irkilip atıldı. Sonra yine bildiği şekilde yürümeye devam etti.

İnsanlar Mekke'ye vardılar. Fakat Hâris ve Halime

çok gerilerde kalmışlardı. Onlar şehre girinceye kadar diğerleri evleri tek tek ziyaret etmişlerdi. Varlıklı Mekkeliler gelenlere bebeklerini emanet ediyorlar:

– Aman yavrumuza iyi bakın, diyorlardı. Mekke'nin sıcağında değil, sizin yaylanızın serinliğinde büyüsün çocuklarımız. Dilimizi iyice öğretin ona. Bakım masraflarınızı hiç dert etmeyin. Ne istiyorsanız fazlasıyla veririz. Yeter ki evlâdımızı iyi yetiştirin.

Gelenler onlara güven veren bir eda ile:

– Siz hiç merak etmeyin. Bebeğinizi kendi bebeğimizden ayrı tutmayacağız. Ona gözümüz gibi bakacağız, diyorlardı.

Hâris ve eşi Halime nihayet Mekke'ye ulaştılar. Yolun yorgunluğuna, geç kalışları da eklenince moralleri iyice bozulmuştu. Bu saatten sonra zengin aile bulabileceklerinden ümitsiz bir hâldeydiler. Rastladıkları ilk evin kapısını çaldılar. Aldıkları cevap bekledikleri gibiydi:

– Sizden önce gelen bir aileye teslim ettik bebeğimizi.

Bir kapı daha çaldılar. Cevap yine aynıydı. Yılmadılar. Bir başka eve koştular. Fakat karşılaştıkları manzara hiç de iç açıcı değildi. Herkes sanki aralarında anlaşmışlar gibi hep aynı cevabı veriyorlardı.

Halime bu durumu kabullenemiyordu. İyice yorulmuştu. Kucağında gittikçe daha da ağırlaşan bebeğini kocasına verdi.

– Sen beni burada bekle, diyerek dolaşmaya devam etti. Kâbe yakınlarından geçerken temiz yüzlü bir ihtiyara gözü takıldı. Sebebini bilmediği bir duyguyla olduğu yerde durdu. Dikkatle ihtiyara baktı. Bu sevimli ihtiyar Abdulmuttalib'ten başkası değildi. Halime'nin kendisine baktığını görünce:

– Sen kimlerdensin kızım, diye sordu.

Halime kendini tanıtıp buralara niçin geldiğini anlattı. Abdulmuttalib gülümseyen bir çehre ile:

– Ey Halime, dedi. Benim evimde yetim bir bebek var. O'nu senin arkadaşlarına teklif ettim. Fakat kimse O'na sütanne olmayı kabul etmedi. Gel, sen ona sütanneliği yap. O'ndan hayır göreceğini ümit ederim.

Halime bir an düşündü. Buraya varlıklı ailelerin çocukları için gelmişti. Sözü edilen çocuk yetim ise bundan pek bir kazanç elde edemeyecekti. Bu durumda geçimlerini nasıl sağlayacaklardı ki? Fakat başka çocuk kalmamıştı Mekke'de. Eli boş dönmek istemiyordu. Çaresiz bir yüzle Abdulmuttalib'e bakıp:

– Kocama bir danışayım, dedi.

Hemen Hâris'in yanına geldi. Durumu ona anlattı:

– Çocuk bulamadım, dedi. Şimdi arkadaşlarımın arasında elim boş dönmek de istemiyorum. O bebeği alacağım!

Hâris boynunu büktü. Yapacak bir şey yoktu. Durumlarının bir gün düzeleceği ümidiyle:

– Sen bilirsin Halime, deyiverdi. Belki Allah, O yetimin sayesinde evimize bereket getirir.

Halime aceleyle geri döndü. Abdulmuttalib'i buldu. Ona, teklifi kabul ettiğini söyledi. Abdulmuttalib buna çok sevindi. Beraberce eve doğru yürümeye başladılar.

Âmine, gelenleri gülümseyerek karşıladı. Halime'nin sütanne olduğunu anlamıştı. Onu içeriye davet etti. Halime, içeriye ilk adımını atmıştı ki burnuna mis gibi bir koku geldi. Meraklı bakışlarını evin içerisinde dolaştırırken bir kenarda duran beşiği fark etti. O an yüreğinde bir kıpırdanma oldu. Heyecanla oraya doğru yürüdü. Her adımda odadaki kokuyu derin derin içine çekiyordu.

Beşiğin yanına gelince dizleri üzerine çöktü. Elini beşiğe doğru uzatırken garip duygular içindeydi. Nihayet örtüyü kaldırdı. O an gözleri açılıverdi Gül Muhammed'in.

Küçücük bebeğin altına yeşil bir örtü serilmişti. Üzerinede beyaz bir kumaş örtülmüştü. Yüzü o kadar aydınlıktı ki Halime hayran hayran seyretmeye koyuldu O'nu. Bu sırada yanı başında duran Âmine bebeğin ismini söyledi:

– Adı Muhammed!

Halime'nin içini bir huzur kaplamıştı. Âdeta soluk almadan, gözünü kırpmadan bakıyordu bu nur topu yavruya. Dayanamadı, bebeği kucağına aldı. Bu sırada mini mini gözler açılıvermişti. Halime'nin heyecanı bir kat daha arttı. Sevgiyle gülümsedi O'na. Bebek de tatlı tatlı gülümsemeye başladı. Halime sevimli yavruyu hemen oracıkta emzirmeye karar verdi. Sağ göğsünü gül kokulu bebeğin dudaklarına verirken içinde bir endişe beliriverdi. Acaba süt gelecek miydi?

Bebek daha ilk yudumu almıştı ki Halime titredi. O an büyük bir şaşkınlık içindeydi. Fal taşı gibi açılan gözleriyle kucağındaki bebeğe baktı. Nur yüzlü bebeğin ağzına dolu dolu süt geliyordu.

Halime, şaşkın bakışlarını Âmine'nin yüzüne çevirdi. Âmine hiçbir şeyden habersiz öylece bebeğine bakıyordu. Gözlerinde az sonra gerçekleşecek olan ayrılığın acısı vardı.

Bu duruma nasıl dayanacağını düşünüyor olmalıydı.

Çok geçmeden Halime ayağa kalktı. Gözleri dolu dolu olan Âmine'yle vedalaşırken:

– Oğlunuza kendi yavrum gibi bakacağımdan emin olun, dedi.

Âmine, yaşlı gözlerle uğurladı biricik evlâdını.

Halime gülümseyen bir yüzle dönmüştü kocasının yanına. Hâris kucağında sürekli ağlayan oğlunu avutmaya çalışmaktan yorulmuştu. Karısının mutluluğunu fark edince meraklandı. Onun kucağındaki nur yüzlü yavruyu görünce sevincinin sebebini anladı. Kendisi de görür görmez çok sevmişti bu tatlı bebeği. O'na hemen kanı ısınıvermişti.

Geceyi Mekke yakınlarında geçirdiler. Halime, oğlu Abdullah'ı ve Kâinatın Efendisini aynı anda emziriyordu. Her iki bebek de kana kana süt içtiler.

Bir ara Halime iki yavrunun yerini değiştirmek istedi. Sevgili Peygamberimizi sol göğsüne doğru götürdü. Fakat o an şaşılacak bir durumla karşılaştı. Kâinatın Efendisi o taraftan emmiyordu. Halime onu tekrar sağ yanına aldı. Bu kez emmeye başladı.

Küçük Abdullah, süt kardeşiyle gelen bereket

sayesinde ilk defa doyasıya süt emmişti. O geceyi karnı tok bir şekilde deliksiz bir uykuyla geçirdi.

Sabahleyin Hâris kalktı. Doğruca devenin yanına gitti. Az sonra karısının yanına geldiğinde çok şaşkın bir durumdaydı. Ağzına kadar süt dolu kabı Halime'ye göstererek şöyle dedi:

– Halime, sen kutlu bir misafir getirdin yuvamıza!

O güne kadar süt vermeyen yaşlı deve âdeta bir süt çeşmesi olmuştu.

Hazırlıklar yapıldı. Evlerine dönmek üzere yeniden yola koyuldular. Halime kucağında iki bebekle birlikte eşeğe binmişti. Gelirken adım atmaya zorlanan eşek şimdi yıldırım gibi gidiyordu. Kısa zamanda kafilenin en önüne geçti. Arkada kalanlar şaşkınlık içerisindeydiler. Hâris ve Halime bu işin sırrını anlamıştı. Beraberlerinde taşıdıkları bebek sıradan biri değildi.

Nihayet eve geldiler. O günden sonra Hâris ve ailesi, çok huzurlu bir hayat sürmeye başladı. Hayvanlar otlaklardan döndüğünde karınları doymuş oluyordu. Koyunlar kısa zamanda semirdiler. Hepsi bol bol süt vermeye başladı.

Bu durumu gören komşular, çobanlarına çıkışmaya başladı:

– Ne bu bizim hayvanların hâli? Neden zayıf ve sütsüzler?

– Vallahi elimizden geldiğince en iyi yerlerde otlatıyoruz hayvanları, diyorlardı.

– Halime'nin koyunları nasıl da semizler! Hem memelerinden süt damlıyor. Siz nasıl çobansınız böyle?

– ?

– Bundan sonra Halime'nin çobanı hayvanları nerede otlatıyorsa siz de orada otlatacaksınız! Bizim koyunlarımız da onunkiler gibi olmalı.

Çobanlar şaşkındılar. O andan sonra Halime'nin çobanı sürüyü nereye götürdüyse onlar da onu takip ettiler. Fakat değişen bir şey olmamıştı. Hâris ve Halime'den başka kimse buna bir anlam veremedi.

Yüce Allah, Sevgili Peygamberimizin bulunduğu eve sağanak sağanak bereket yağdırıyordu.

Aradan aylar geçti. Peygamberimiz hızla büyüdü. İki yaşına geldiğinde Halime onu kucağına aldı. Doğruca Mekke'ye geldi. Âmine'yi buldu. Kâinatın Efendisini annesine teslim etmek için getirmişti.

Âmine biricik evlâdını görünce tarifsiz bir sevince

büründü. Kucakladı, doyasıya kokladı O'nu. Sevgili Peygamberimiz de çok neşeliydi.

Abdulmuttalib de geldi. Daha iki aylıkken giden torununun iki yaşındaki hâlini görünce o da çok sevindi. O'nu kucakladı, sevdi.

Halime süt evlâdından ayrılmak istemiyordu. Bu sevimli çocuk evlerine mutluluk ve bereket getirmişti. Âmine'ye bakarak:

– Ne olur O'nu bir süre daha bana verin, dedi.

Âmine bir an ne diyeceğini şaşırdı. O sıra Halime konuşmasını sürdürdü:

– Ben O'nun Mekke'de salgın olan veba hastalığına yakalanmasından endişe ediyorum, dedi.

Âmine, bir Halime'ye bir de evlâdına baktı. Aklında Mekke'de yayılmakta olan o korkunç hastalık vardı. Yüreğinde bir acı belirdi. Halime ümit içinde bir cevap bekliyordu. Âmine gözyaşlarını salıverirken başını salladı. Bu, "Tamam, sizinle gelebilir." demekti.

O gün yavrusunu tekrar tekrar öptü, kokladı. Sonunda sütannesinin ellerine teslim etti. İki yıl önce yaptığı gibi yine gözyaşlarıyla uğurladı ciğerparesini. Sevgili Peygamberimiz, yeniden Beni Sa'd beldesine gidiyordu.

KARLA YIKANAN KALP

Gül kokulu Peygamberimiz beş yaşındaydı. Her zamanki gibi süt kardeşi Abdullah'la koyunları otlatıyorlardı. Bir ara oyuna dalmışlardı. Yorulunca hurma ağacının gölgesine oturdular. Abdullah dayanamayıp uyuyakaldı. Bir süre sonra uyanınca çevresine bakınıp sütkardeşini aradı. O'nu biraz ilerideki çayırlıkta iki adamın yere yatırdığını görünce korkuya kapıldı. Bağırarak eve doğru koştu. Hem koşuyor hem de feryat ediyordu.

Halime telâşla evinden çıktı. Oğlu bir şeyler anlatmaya çalışıyor, ama dili dönmüyordu. Bir eliyle de koyunların olduğu yeri işaret ediyordu.

– Muhammed'in karnını yardılar, diyebildi.

Halime, Gül Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) başına bir şeylerin geldiğini duyunca bayılacak gibi oldu. Beklemeden o tarafa doğru seğirtti. Sevgili Peygamberimizi ayakta bekler bulunca biraz rahatladı. Hemen bağrına basıp kucakladı. Bir yandan seviyor, bir yandan da vücudunu yokluyordu. Hiçbir şeyi yoktu. Ama yüzü sapsarıydı. Sonra Halime'nin eşi Hâris de yanlarına geldi. Peygamberimizi kucakladı. O'na:

– Ne oldu, diye sordu.

Peygamberimiz oldukça soluk gözüküyordu:

– Ak elbiseli iki adam gelip beni yatırdılar. Göğsümü yarıp kalbimi çıkardılar. Sonra kalbimi karla yıkadılar, dedi.

Hâris, Peygamberimizin elinden tutup O'nu eve getirdi. Çocuklar kendi aralarında tekrar oyuna başladılar. Hâris eşini bir köşeye çekti. Fısıltılı bir sesle:

– Bu çocuğun başına bir felâket gelmesinden korkuyorum. En iyisi O'nu ailesine teslim edelim, dedi.

Halime, Gül Muhammed'i henüz annesine vermek istemiyordu, ama yaşadığı son olayla iyice tedirgin olmuştu. İstemeyerek de olsa Peygamberimizi öz annesi Âmine'ye getirip teslim ettiler.

ANNENİN HÜZNÜ

Yavrusunu sütannesinden teslim alan Hazreti Âmine çok mutlu olmuştu. Günler böyle devam ederken Âmine, Medine'deki akrabalarını ziyaret etmek istedi. Ümmü Eymen'le birlikte kısa sürede hazırlandılar. Bir sabah iki deveyle kızgın çölde yola koyuldular. Peygamberimiz o sırada altı yaşına girmişti. Bu yolculuktan oldukça memnundu. Sessizce annesinin kucağında ilerliyordu.

Âmine her yıl bu yolculuğa çıkardı. Medine'ye gelir, kocasının kabrini ziyaret ederdi. Önceki yolculuklarında çok neşeliydi. Fakat bu yıl içinde bir hüzün vardı. Kalbindeki acı dinmiyordu.

Misafirler, Peygamberimizin dayı oğullarından Nâbiga'nın evine geldiler. Evin avlusunda develeri çöktürdüler. Avluda onları bekleyen kalabalık bir topluluk vardı. Peygamberimizin dayıları onları istirahat etmeleri için içeriye buyur etti. Fakat Âmine önce eşi Abdullah'ın kabrinin başına yöneldi.

Hüzünlü anne Allah'a yalvarıyor, nur çocuğuna bakarak teselli oluyordu. Nur Muhammed, minik ellerini açmış, babasına dua ediyordu. Bakışlarıyla "Anne ağlama!" der gibiydi.

Bir ay kadar Medine'de kaldıktan sonra geri dönüş hazırlığı başladı. Dönüş yolunda Âmine hastalandı ve Evba köyünde yolculuğa ara verdiler. Âmine, yola devam edemeyecek kadar ağırlaşmıştı. Oldukça sıkıntı çekiyordu. Belki de oğlunu yalnız bırakacağına üzülüyordu. Oğlunu karşısına alıp son bir kez O'nunla konuştu.

– Allah, seni aziz ve devamlı kılsın. Eğer rüyada gördüklerim doğru ise, sen celâl ve bol ikram sahibi olan Allah tarafından Âdemoğullarına helâl ve haramı bildirmek üzere peygamber gönderileceksin. Allah seni putlardan, putperestlikten koruyacak ve alıkoyacaktır. Ben öleceğim, fakat ismim ebedî yâd

edilecek, dedi ve bu sözlerden sonra ruhunu Allah'a teslim etti.

Annesinin vefatından sonra Yüce Allah, Gül Kokulu Peygamberimizi sahipsiz bırakmadı. Önce dedesi Abdülmuttalip sonra da amcası Ebu Talib O'nu himayesine aldı.

* * *

AYRILIKLAR

Dedesi Abdulmuttalip, babasız ve anasız kalan torununu yanına aldı. Hiçbir oğluna göstermediği sevgi ve şefkati, O'na gösterdi. Gül Muhammed, dedesinin yanından hiç ayrılmazdı. Hatta dedesi uyurken bile onun yanına serbestçe girer çıkardı. Kâbe'nin gölgesine serili mindere, oğullarının hiçbiri oturamazken O istediği zaman gelip otururdu.

Bir gün tanımadığı bir adam O'nu minderden kaldırınca ağlamaya başladı. Dedesi, oturduğu yerden kalkıp sesin geldiği yöne baktı:

– Oğlum niçin ağlıyor, diye sordu yanındakilere.

– Minderden kaldırmışlar, diye cevap verdiler.

Abdulmuttalip:

– Bırakınız oğlumu, otursun. O kimsenin ulaşamayacağı bir şerefe ulaşacak, diye cevap verdi.

Geçen günlerde dedesi O'na anne ve babasının yokluğunu hissettirmedi.

Abdulmuttalip, seksen iki yaşına geldiğinde hastalanıp yatağa düştü. Vefat edeceğini anlayınca oğullarını başına topladı. Geride kalacak olan Gül Muhammed'e çok iyi bakmalarını tavsiye etti. Zübeyir ile Ebu Talib, Peygamberimizi yanlarına almak için kura çektiler. Kura Ebu Talib'e çıktı. Böylece dedesini kaybeden Gül Muhammed, amcası Ebu Talib'in himayesi altına girdi.

Ebu Talib'in, sütü sağılan birkaç deveden başka malı yoktu. Üstelik ailesi kalabalıktı. Onları geçindirmekte sıkıntı çekiyordu. Bu sıkıntılardan kurtulmak için Ebu Talib, Şam'a gidecek kervana katılmaya karar verdi. Gül Muhammed bu yolculukla ilgili bir bekleyiş içindeydi. Acaba amcası O'nu da götürecek miydi?

Develer hazırlanmış, yolculuk başlayacaktı. Ebu Talib'in bütün çocukları babalarını uğurlamak için bekliyorlardı. Ebu Talib, ağlamaklı bir şekilde bekleyen yeğenine yaklaştı:

– Gelmek ister misin, diye sordu.

Gül Muhammed çok istiyordu. Fakat diğer amcaları uzun yolculukta hastalanır diye O'nu göndermek istemediler. Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz ağlamaya başladı.

Ebu Talib, O'nun ağlamasına dayanamadı:

– Seni geride bıraktığım için mi ağlıyorsun, diye sordu.

Peygamberimiz gözyaşları içinde:

– Evet, dedikten sonra amcasının bindiği devenin yularından tuttu. Ey amca! Sen beni kime bırakıyorsun? Benim ne babam var ne de annem, dedi.

Bu içten sözlere amcası dayanamadı:

– Vallahi seni yanımda götüreceğim, hiçbir zaman da seni yanımdan ayırmayacağım, dedi ve Gül Muhammed'i de yanına alıp kervana katıldı.

On iki yaşında olan Peygamberimiz böylece amcasıyla Şam'a doğru yolculuğa çıktı.

* * *

ŞAM YOLUNDA

Manastırın açık penceresinden içeri sıcak bir rüzgâr esti. İçeride küçük bir masada oturan Rahip Bahira'ydı. Okuduğu kitabı kapattı. Sonra birkaç yudum su içmek için ayağa kalktı. Pencereye yaklaşıp çölü seyretti. Hurma ağaçlarından başka bir şey yoktu. Her taraf çöldü.

Bir çoban, koyunlarına kuyudan su çekiyordu. Rahip, gözlerini kısıp ufuktaki çizgiye baktı. Kum yığınlarının arasından bir kervan gözüktü. Rahip bir süre kervanın gelişini takip ettikten sonra dışarı çıktı. Su kuyusunun başına vardı. Bu ara diğer rahipler koşarak onun yanına geldiler. Kuyudan su çekip Rahip Bahira'ya ikram ettiler.

Bahira taş merdivenlere bir ayağını atmıştı ki birden dikkat kesildi. Uzaktaki kervan oldukça belirginleşmiş, gelen insanlar belli oluyordu. Ama bir gariplik vardı. Odasına dönmeyi bırakıp duvara dayandı. Uzun müddet kervanı seyretti. Kafile yaklaştıkça Rahip Bahira'nın heyecanı arttı. Sanki çevredeki ağaçlar kervana doğru selâm verir gibi eğilip kalkıyorlardı.

Kervan hurma ağaçlarının altında mola verdi.

Bahira iyice meraklanmıştı. Hemen yardımcısı Ahbar'ı yanına çağırdı. Eliyle su kuyusunun bulunduğu yeri işaret etti:

– Bu kervan nereden geliyor acaba?

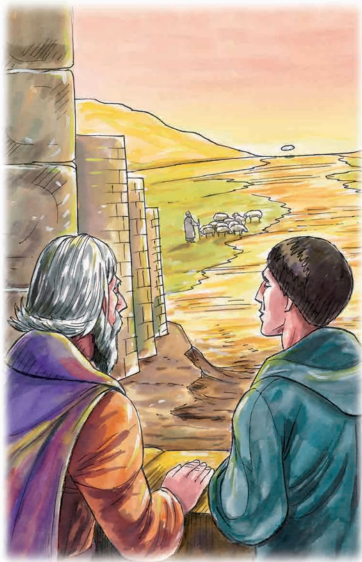
Ahbar, bir rahibe bir de kervana baktı.

– Bilmem, dedi. Belki Mekke'den geliyordur.

Bahira derin düşüncelere dalmıştı:

– Garip, bir bulut o kervanı takip ediyor, dedi ve birden irkildi. Yoksa... deyip koşar adımlarla odasına çıktı.

Yardımcısı bir şey anlamamıştı. Giden rahibin ardından merakla baktıktan sonra kervana döndü. Uzakta bir serap gibi dalgalanıp duran buharlar arasında kervan kendi hâlinde dinleniyordu. Biraz dikkatlice bakınca hiç görülmemiş bir şey fark etti:



– Gerçekten de bir bulut var, deyip işine dönecekken Rahip Bahira pencereden başını uzattı:

– Ahbar nerdesin?

Ahbar koşarak pencerenin yanına yaklaştı. Rahip Bahira:

– Şu kervanı görüyor musun? Oraya git, hepsini yemeğe davet et, dedi.

Ahbar merdivenlerden aşağı inip yola çıktı. Rahip de aşçıyı bulup yemek hazırlamasını söyledi.

Hazırlıkları tamamladıktan sonra Ahbar'ın gelmesini bekledi. Ahbar, daveti iletmiş ve kervandakileri ziyafete gelmeye ikna etmişti.

Bütün hazırlıklar biterken konuklar tozlu yoldan birer ikişer gelmeye başladılar.

Kervandaki bütün yolcular geldi ve yemeğe oturdular. Rahip Bahira, yemeği bırakmış misafirlerin arasında dolaşıyordu. Birini arıyordu, ama bunların içinde aradığı kişi yoktu.

Bunun üzerine Ebu Talib'e:

– Kervandaki herkes yemeğe katıldı mı, diye sordu.

Ebu Talib:

– Bir çocuk haricinde herkes katıldı, diye cevap verdi.

Bahira sordu:

– O çocuk niçin gelmedi?

Ebu Talib:

– Eşyaları beklesin diye kervanda bıraktık, dedi.

Bahira:

– O'nu da çağırın, gelsin ve yemeğini yesin, dedi.

Bahira, misafirlere hizmet ederken bir taraftan da gelecek çocuğu merak ediyordu. Ara sıra duvara yanaşıp yola bakıyor, sonra misafirlerin yanına dönüyordu. Birazdan Gül Yüzlü Muhammed'i görünce şaşırdı. Işıl ışıl bir çehresi vardı çocuğun. Bahira'nın birkaç araştırma yapması gerekiyordu. Yemekten sonra Ebu Talib'i bir kenara çekip:

– Bu çocuk kim, diye sordu.

Ebu Talib:

– Benim oğlumdur, dedi.

Bahira cevabı pek inandırıcı bulmamıştı:

– Bu çocuk senin oğlun olamaz.

Ebu Talib:

– Kardeşimin oğlu, ama benim himayemdedir, diye yanlışlığı düzeltti.

– Babası kim?

– Abdullah.

– Peki yaşıyor mu?

– Hayır, çocuk dünyaya gelmeden önce babası vefat etti.

Bahira onu doğruladı. Bu çocukta aradığı bütün özellikler vardı. Ama O'nu daha yakından incelemesi gerekiyordu. Çocuğu bir kenara çekerek O'nunla sohbet etmeye başladı. Sorulara Lat ve Uzza adına doğru cevap vermesini istedi. Peygamberimiz Lat ve Uzza'nın ismini 0duyanca yüzünü buruşturdu:

– Bana putlar adına bir şey sorma. Onlardan nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden nefret etmiyorum, dedi.

– Peki, dedi Bahira. O zaman Allah adına doğru cevaplar ver, deyince.

– Sor, sorduklarını doğru olarak cevaplayayım, dedi.

Bahira, biraz konuşunca çocuğun beklenen son peygamber olduğunu anladı. Fakat son bir işarete daha bakması gerekiyordu. Sonunda O'nun sırtındaki mührü gördü. Bu kitaplarda tarif edilen son peygamber nişanı güvercin yumurtası büyüklüğünde bir bendi. Rahip Bahira'nın artık hiçbir şüphesi kalmamıştı. Ebu Talib'i bir kenara çekti ve:

– Yeğenini memleketine geri götür. O, beklenen son peygamberdir. Hasetçi Yahudiler O'nu görürlerse bir kötülük ederler, diyerek uyardı. Bunun üzerine Ebu Talib endişelendi ve yeğenine bir zarar gelmesin diye mallarını orada satıp Mekke'ye geri döndü.

* * *

EVLİLİK

– Geliyor, kervan geliyor, diye bağıran genç, haberi bütün Mekke'ye duyurdu.

Bir anda sokaklar şenlik havasına büründü. Günler öncesinden Şam'a giden ticaret kervanı nihayet geri dönmüştü.

Hazreti Hatice, komşularıyla birlikte evinde sohbet ediyordu. Kadınlardan biri kervanı takip eden bulutu gösterdi. Gerçekten de bir bulut kervana gölgelik ediyordu. Bu kervanda bir başkalık vardı.

Daha sonra Hazreti Hatice, amcasının oğlu Varaka'ya gitti. Varaka bilgili bir insandı. Hazreti Hatice ona Muhammedü'l-Emin hakkında gördüklerini ve duyduklarını anlattı. Varaka hayretini gizlemeyerek şöyle dedi:

– Bu söylediklerin doğruysa şüphesiz Muhammed peygamberdir. Ben, bu ümmetten bir peygamber çıkacağını biliyordum. O zaman tam bu zamandır, dedi.

Hazreti Hatice, Peygamberimizi çocukluğundan beri tanıyordu. Ticaret kervanının başına O'nu getirmişti. Böylece Hazreti Muhammed'i daha yakından tanımış oldu. Dul olan Hazreti Hatice, Peygamberimizle evlenmeye karar verdi. Arkadaşı Nefise'yi haberci olarak gönderdi.

Nefise teklifi Peygamberimize iletti.

– Ey Muhammed, Seni evlenmekten alıkoyan nedir, diye sordu.

Peygamberimiz amcasının yanında kalıyordu. Evlenecek kadar zengin değildi.

– Elimde param yok. Ben nasıl evlenebilirim, diye cevap verdi.

– Eğer evlenme masrafı sağlansa ve sana denk biri olsa kabul eder misin?

Bunun üzerine Peygamberimiz:

– Kimden bahsediyorsun, diye sordu.

– Hatice'den, dedi Nefise.

Bu teklife şaşıran Peygamberimiz:

– Böyle bir şey nasıl olabilir?

– Orası, bana düşen bir vazifedir, deyip gülümsedi Nefise.

– O hâlde, ben de senin dediğini yaparım, dedi Peygamberimiz.

Nefise bu sevinçli haberi vakit kaybetmeden Hazreti Hatice'ye bildirdi. Evde büyük bir sevinç yaşanıyordu. Hazırlıklar kısa sürede tamamlandı. Misafirler birer birer Hazreti Hatice'nin evine gelmeye başladı. Gelenlere sofralar serilip yemekler verildi. Düğünün sonuna doğru büyükler birer konuşma yaptı. En son Varaka ayağa kalktı:

– Ey Kureyş topluluğu! Şahit olunuz ki ben Huveylid'in kızı Hatice'yi Muhammed bin Abdullah ile evlendirdim, diyerek bu evliliği herkese duyurdu.

Böylece o akşam Peygamberimizle Hazreti Hatice'nin nikâhları kıyıldı. O günden sonra Peygamberimiz amcası Ebu Talib'in evinden ayrılıp Hazreti Hatice'nin evine taşındı.

* * *

HACERÜ'L-ESVED

Yıkılmak üzere olan Kâbe'yi tamir edenler yorulmuşlardı. İçlerinden biri gölgeden çıkıp yükselen duvara baktı. Tamir işi oldukça hızlanmış, bina sağlamlaşmıştı. Etraf sessiz ve sakinken arka taraftan bir gürültü geldi. Birileri öfkeyle bağırıyordu.

Diğer çalışanlar da ayaklanmış kavganın olduğu tarafa gelmişlerdi. Farklı kabileden iki kişi kavga ediyordu. İçlerinde en yaşlı olan Huzeyfe, kalabalığı yarıp geldi.

– Ne oluyor size? Bu kavga nedir, diye sordu?

Amir, yerden zorla doğrulmaya çalıştı. Üstü başı yırtılmış, toza bulanmıştı. Kalkar kalkmaz arkadaşına saldırmak istedi. Ama oradakiler hemen onu yakaladılar. Amir:

– Hacerü'l-Esved'i yerine koymak istedi, diye bağırdı.

Bunun üzerine her kafadan değişik sesler çıkmaya başladı.

– Olmaz, onu yerine biz koyacağız!

– Hayır, biz koyacağız, diye kendi aralarında tartışma başladı.

Tartışma o kadar büyüdü ki neredeyse birbirlerini öldüreceklerdi. Bir kargaşa başlamıştı. Tam birbirlerine gireceklerken Huzeyfe yüksek sesle bağırdı:

– Durun, durun diyorum size.

Bu yaşlı adamın ikazı yerini bulmuştu. Şimdi her kabile bir tarafa çekilmiş onun söyleyeceği sonucu bekliyordu. Ama hepsi de öfkeden küplere binmişti. En ufak bir harekette kavgaya tutuşacaklardı.

Cennetten gönderilmiş olan bu taşı her kabile kendi yerleştirmek istiyordu. Çünkü bunu yapmakla kabilenin saygınlığı artacaktı.

Ebu Ümeyye ortaya çıkıp taşkınlığı yatıştırdı:

– Biliyorum. Her kabile, bu taşı yerine kendi koymak istiyor. Bunu biz aramızda çözemeyeceğiz, dedi ve eliyle bir tarafı işaret etti:

– Şeybe Kapısı'ndan ilk girecek kişiyi hakem yapalım. O ne derse onu yaparız, diye teklif etti.

Hiç kimse bu teklife itiraz etmedi. Herkesin gözü kapıdan gelecek kişideydi. Sıcak artmış, bekleyiş uzamaya başlamıştı. Acaba kim gelecekti? Merak dolu bakışlar sokağa kilitlenip kalmıştı. Kapıdan biri çıktı. Yürüyüşünden gelenin kim olduğunu hemen tanıdılar ve sevinçle haykırdılar:

– O, Muhammed!

– El Emin geliyor!

Amir, oturduğu yerden ayağa fırlamıştı:

– Vallahi onun vereceği karara razıyız, dedi.

Sevgili Peygamberimiz (sallalhu aleyhi vesellem) herkesin güvenini kazanmış, dürüst bir insandı. Kabilelerin arasındaki bu anlaşmazlığı hâlledebilirdi.

Peygamberimize durumu anlattılar. Sonra bu işi nasıl çözeceğini beklediler.

Peygamber Efendimiz:

– Bana bir örtü getiriniz, dedi ve getirilen örtüyü yere serdi.

Büyük küçük herkes bu örtünün ne işe yarayacağını merak ediyordu. Peygamberimiz, Hacerü'l-Esved'i örtünün ortasına koyup:

– Her kabileden bir kişi örtünün köşesinden tutsun, dedi.

Örtüyle taşı konulacağı yere çıkardılar. Peygamberimiz taşı alarak yerine koydu ve duvar inşaatına devam edildi. Böylelikle Peygamber Efendimiz hem inşaatın devam etmesini sağladı hem de kabileler arasında çıkacak kavgayı kolaylıkla önlenmiş oldu.

* * *

YALNIZLIK

Hazreti Hatice ile olan evliliğin üzerinden uzun yıllar geçti. Peygamberimiz otuz sekiz yaşına gelmişti. Bu yıllarda daha çok insanlardan uzaklaşıp vadilerde tek başına geziyordu. Yine bir gün gezerken bir ses işitti:

– Selâm olsun sana, ey Allah'ın Resûlü!

Peygamberimiz hemen arkasına dönüp baktı. Hiç kimseyi göremedi. Kurumaya yüz tutmuş bir ağaçtan başka bir şey yoktu. Biraz daha ilerledi. Yanı başındaki kaya O'na selâm verdi.

Bu ve benzeri olaylarla çok karşılaşır olmuştu. Duyduğu sesler ve parlayıp geçen ışıkların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Peygamber Efendimizin bu hâli bir yıl devam etti. Otuz dokuz yaşına girdiğinde sadık rüyalar görmeye başladı. Gündüz meydana gelecek olaylar uykuyla uyanıklık arasında kendisine gösteriliyordu. Gece gördüğü rüyalar gündüz bir bir gerçekleşiyordu. Bu durum O'nu endişelendiriyor, kendi kendine düşüncülere dalıyordu.

Yüce Allah O'nu yakında gerçekleşecek olan peygamberliğe hazırlıyordu. Bu gerçekleşen olaylar neticesinde Peygamberimiz yalnızlığı seçiyor ve insanlardan uzaklaşıyordu. Sessiz ve sakin yerlere gidiyor ve saatlerce düşünüp tefekkür ediyordu.

* * *



HİRA DAĞI

Sabah yıldızlarının ışıldayıp durduğu çölde iki kişi ağır adımlarla yürüyordu. Hava serindi.

Güneş doğmamıştı ama etrafta farklı bir aydınlık vardı. Uzayıp giden çölde iki ayak izi kalıyor, sonra rüzgâr ayak izini yok ediyordu. Elinde yemek bohçasını tutan Hasan arkadaşına yaklaştı:

– Daha gidecek miyiz, diye sordu.

Uzun boylu olan Sabit başını arkaya çevirdi. Sessizce etrafı kontrol etti. Sonra gözünü Hira Dağı'na dikti.

– Bulmadan dönemeyiz.

Hasan, arkadaşının yanına kadar sokulup eliyle bir yeri işaret etti:

– Mağarada olabilir mi?

Sabit başıyla onu tasdikledi:

– Büyük ihtimalle, dedi.

Sert bir rüzgâr yerden bir kum bulutu kaldırdı. Bir an neye uğradıklarını şaşırıp tozun içinde kaldılar. Hasan biraz korkmuştu.

– Dönsek olmaz mı? Hem çok yorulduk. Daha sonra yemeği götürürüz?

Toz bulutu yere doğru düşerken hızlı adımlarla yürüdüler. Sabit arkadaşının elinden tutup çekti.

– Hatice'ye söz verdik. İşimiz yemeği teslim etmek, dedi ve otsuz, kuru bir ağacın bile olmadığı

dağın eteğine doğru tırmanmaya başladı. Çöl rüzgârı durmuş, etraf sakinleşmişti. Dağın eteğine doğru tırmanırlarken dolunay çölün üzerinde yükselmişti. Şimdi etraf daha seçilir hâle gelmişti. İki genç konuşmalarına devam ettiler.

– Bir haftadır Mekke'de O'nu göremedim, dedi Sabit.

– Çok doğru. İnsanlardan uzaklaşıyor.

– Neden acaba?

– Neden olacak, adalet kalmadı, kuvvetli olan zayıf olanı eziyor. Ticarette herkes birbirini aldatıyor. Bu kadar kötü giden duruma üzülmemek elde mi?

Hasan birden durdu. Arkadaşının yüzüne baktı:

– Ama herkesin güvenebileceği biri var!

Sabit, kim o der gibilerden baktı. Hasan tatlı bir sesle:

– Muhammedül Emin, deyip mağarayı işaret etti.

– Haklısın, neyse mağaraya az kaldı. Emaneti teslim edip dönelim, dedi ve tırmanmaya devam ettiler.

İki delikanlı Peygamberimize su ve yiyecekleri verdikten sonra ayrıldılar.

Peygamberimiz azığı bitinceye kadar orada kaldı ve Allah'a dua etti. Azığı bitince mağaradan çıktı. Sıcak alabildiğine artmış, uzayan çöl kaynamaya başlamıştı.

Peygamberimiz ancak Mekke sokaklarına girince insanlarla karşılaştı. Doğruca Kâbe'ye vardı. Kimileri putlara tapıyor, kimileri kendi aralarında sohbet ediyor, kimileri de sırtlarını duvara dayamış uyuyordu. Peygamberimiz aralarından geçip Kâbe'yi tavaf etti. Sonra da evine döndü.

Hazreti Hatice, O'nu kapıda karşılayıp içeri buyur etti. Eve dönüşüne oldukça sevinmişti. Uzun zamandır Peygamberimiz kendi hâlinde düşüncelere dalıyordu. Hazreti Hatice de elinden geldiği kadar eşine yardımcı oluyor, O'na su ve yiyecek yolluyordu. Uzun geceler gelemediğinde de merak ediyor ve O'nun durumunu öğrenmek için çöle adam çıkarıyordu.

Peygamber Efendimiz, Hazreti Hatice'ye gördüğü, duyduğu olağanüstü şeylerden bahsetti. Yalnız başına kaldığında ışıklar görüyor, sesler işitiyordu. Bunların, cin ve kehanetle ilgili şeyler olmasından korkuyordu. Hazreti Hatice'ye:

– Ben, bir kâhin olacağım diye korkuyorum! Vallahi şu putlardan ve kâhinlerden nefret ettiğim kadar, hiçbir şeyden nefret etmem, dedi.

Hazreti Hatice:

– Allah senin gibi birini zayi etmez. Çünkü sen emaneti korursun, akrabana iyilik yaparsın, sözü doğru söylersin, dedi.

Peygamberimiz, mağaraya sonraki günlerde de gitti. Yine bulutsuz bir gece başlamıştı. Ortalık ıpıssızdı. Gökte yıldızlar her zamankinden daha parlak ve sanki yere dökülüverecek kadar yakındılar. Gecenin ilerleyen bir vaktinde Peygamberimiz uyumaya başladı.

Seher vakti yaklaşırken, hafiften bir yel üfül üfül esti. Esmesiyle birlikte mağaranın içi buram buram güzel kokularla doldu. Tan yeri hafiften kızıla dönüp güneş belirmeye başlamıştı. Karanlık olan mağaranın içi birden nurla doldu. Cebrail Aleyhisselâm güzel bir insan suretine bürünmüş, mağaraya gelmişti. Gözleri kamaştıran bir aydınlıkla Peygamber Efendimize göründü.

O tatlı hoş kokuların arasında Cebrail Aleyhisselâm gür bir sesle:

– Oku, dedi.



Peygamberimiz:

– Ben okuma bilmem, dedi.

Cebrail Aleyhisselâm, Peygamberimizi kucaklayıp sıktı. Neredeyse O'nu soluksuz bırakacaktı. Cebrail Aleyhisselâm tekrar:

– Oku, dedi.

– Ben okuma bilmem, söyle neyi okuyayım, diye cevap verdi Peygamberimiz.

Cebrail Aleyhisselâm, Peygamberimizi üçüncü defa tutup sıktı ve:

– Oku! Her şeyi yaratan Rabbinin adıyla oku! Ki O, insanı anne rahmine tutunmuş hücreden yarattı. Oku ki Rabbin, kalemle yazı yazmayı öğreten, insana bilmediğini talim eden, bol kerem ve ihsan sahibidir.

Peygamber Efendimiz âyetleri kelimesi kelimesine tekrar etti. İnen âyetler Allah Resûlünün hem diline hem de kalbine yazılmış oldu. Görevini bitiren Cebrail Aleyhisselâm birden ortadan kayboluverdi.

Korku ve heyecan içinde Peygamberimiz mağaradan çıktı. Hiç vakit geçirmeden Mekke'ye yöneldi. Allah, O'na peygamberlik görevini vermişti. Yüreği, titreyerek eve geldi:

– Ya Hatice beni ört, dedi ve yatağa girdi. Hazreti Hatice büyük bir merakla O'nun gelmesini beklemişti. Peygamberimizin yüzündeki başkalığı sezmesine rağmen hiçbir şey sormadı. Korkusu, titremesi geçinceye kadar O'nu bekledi.

Bir süre sonra Peygamber Efendimiz uyandı. Sevgili eşine olanları bir bir anlattı ve:

– Korkuyorum ey Hatice! Bana bir zararın gelmesinden korkuyorum, dedi.

Hazreti Hatice anlatılanları sükût içinde dinledi. O'na destek verdi ve sözünün sonunda:

– Sebat et! Vallahi, senin, bu ümmetin peygamberi olacağını ümit ederim, dedi.

* * *

HAZRETİ ALİ

Cebrail Aleyhisselâm, Peygamberimize abdest almayı ve namaz kılmayı öğretmişti. Peygamberimiz de bunları ilk Müslüman olan sevgili eşine öğretti. İkisi birlikte evde namaz kılıyorlardı. Henüz çocuk yaşta olan Hazreti Ali odaya girince onları gördü. Ne yaptıklarını merakla izledi. Namaz biter bitmez:

– Bu yaptığınız nedir, diye sordu:

Peygamber Efendimiz, Ali'yi başından tutarak bağrına yasladı. Tebessüm ederek:

– Namaz kıldık, dedi.

Hazreti Ali, bu kelimeyi ilk defa duyuyordu.

– Peki, nedir bu, diye sordu.

– Allah'a ibadettir.

– İbadet nedir?

– Âlemleri yaratan Allah'a kulluk etmektir. Az önce biz O'na rüku yaptık, secdeye gittik. Kulluğumuzu yerine getirdik ey Ali. Sen de bizimle beraber ol, diye teklifte bulundu Sevgili Peygamberimiz.

Ama Ali'nin soruları bitmemişti.

– O ne demek?

– Müslüman ol. Seni bir olan, eşi ve benzeri bulunmayan Allah'ın dinine davet ediyorum. Kabul eder misin ey Ali?

Hazreti Ali'nin iri, siyah gözleri parladı:

– Bu benim daha önceden hiç duymadığım bir şey. Babama danışmadan karar veremem, dedi.

Peygamber Efendimiz o günlerde İslâm dinini açıktan anlatmadığı için bunun duyulmasını istemiyordu.

– Ey Ali! Söylediklerimi yaparsan yap! Yok, eğer yapmayacaksan bunu gizli tut. Kimseye bahsetme, diye tembihledi.

Hazreti Ali bu sırrı kimseye anlatmayacağına söz verdi. Sonra Peygamber Efendimizin yanından ayrıldı.

Hazreti Ali, o geceyi düşünerek geçirdi. Güneş doğarken içindeki sıkıntılar gitmiş, kararını vermişti. Peygamber Efendimizin huzuruna gelerek:

– Dün bana ne teklif etmiştiniz, dedi.

– Bir olan Allah'tan başka ilâh olmadığına, O'nun eşi bulunmadığına şehadet edeceksin. Lât ve Uzza putlarını reddet. Allah'a her hangi birini ortak koşmaktan sakın, diye buyurdu.

Sonra Hazreti Ali'ye:

– Babanın fikrini aldın mı, diye sordu.

Hazreti Ali:

– Allah beni yaratırken babama sormadı ki ben de O'na ibadet etmek için kendisine danışayım, diye cevap verdi.

Sonra şehadet getirerek ilk Müslümanların arasına karıştı ve ilk namaz kılanlardan oldu.

* * *

HAZRETİ EBUBEKİR

İhtiyar bilgin evinin içinde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Heyecandan kalp atışları artmış, yüzü kızarmıştı. Elini çenesine dayıyor, düşünüyor sonra misafirine sorular soruyordu. Aldığı cevaplar onu daha da heyecanlandırıyordu.

Böyle kutlu bir misafir evine gelmiş ve yıllardır beklediği kişi hakkında bilgi almıştı.

Hazreti Ebubekir yemeğini bitirmiş, soğuk şerbet içiyordu. Doğrusu, bilginin etrafında dönüp durmasına, kendini el üstünde tutmasına bir anlam veremiyordu.

İhtiyar bilgin Hazreti Ebubekir'in karşısına geçip:

– Öğrenmek istediğim tek bir şey kaldı, dedi.

– Nedir o?

İhtiyar aniden çömeliverdi:

– Karnını aç, dedi.

Şaşırıp kalan Hazreti Ebubekir nasıl cevap vereceğini bilemedi. Biraz düşündükten sonra:

– Bunu niçin istediğini söylemezsen, açmam.

İhtiyar, Hazreti Ebubekir'in gözlerinin içine baktı. Yıllardır beklediği anın geldiğini düşünerek:

– Kutsal kitaplar bir peygamberin geleceğini haber veriyor. Bu peygamber Mekke'de ortaya çıkacak. O'na bir genç ile olgun yaştaki birinin yardımcı olacağını öğrendim. Bu olgun kişi sen olabilirsin. Beyaz tenli ve zayıf birisin. Karnında bir ben olacak. İşte öğrendin. Haydi karnını aç.

Bunun üzerine Hazreti Ebubekir dizlerinin üzerine kalkıp karnını açtı. Yaşlı bilgin karnındaki beni görünce sevinçten bağırmaya başladı:

– Sen, dediğim kişisin. O'nun yardımcısı olacaksın.

Cahiliye döneminin kötülüklerinden uzak duran Hazreti Ebubekir, bu müjdeli habere çok sevindi. Yaşlı bilginle uzun uzun konuştular. Gelecek olan peygamber hakkında ondan bilgi aldı. Aldığı bilgiler ona kimin peygamber olabileceğini açıkça gösteriyordu.

Birkaç gün sonra Hazreti Ebubekir'in de içinde bulunduğu kervan Yemen'den Mekke'ye doğru yola çıktı.

Günlerdir yol aldıkları için yorulmuşlardı. Çölün kuru havasından, yakıcı güneşinden yanıp kavrulmuşlardı. Uzaktan Mekke görününce çektikleri zahmetin biteceğini, serin sulardan içip dinleneceklerini düşündüler. Bir taraftan da iyi bir ticaret yapmanın keyfini sürüyorlardı.

Hazreti Ebubekir farklı düşüncelerdeydi. O, misafiri olduğu bilge kişinin söylediklerinin etkisindeydi. Bir peygamberin geleceği ve kendisinin de o peygamberin en yakın yardımcısı olacağı müjdesini almıştı.

Acaba o peygamber kimdi?

Hazreti Ebubekir evine dönünce Şeybe, Ebu Cehil ve diğer arkadaşları onu ziyarete gelmişti. Onlara:

– Ben burada yokken önemli bir şey oldu mu, diye sordu.

– Neler olmadı ki. Ebu Talib'in yetimi peygamber olduğunu söylüyor. Biz de senin dönmeni bekledik. Git O'na ne söyleyeceksen söyle. Sen O'nun en yakın arkadaşısın. Eğer arada sen olmasaydın çoktan O'nun hakkından gelirdik, deyip Efendimizi şikâyet ettiler.

Hazreti Ebubekir, misafirleri uygun bir şekilde savdıktan sonra beklemeden Peygamberimizin evine giderek kapısını çaldı. O'nu görünce:

– Ey Muhammed! Senin hakkında bana ulaşan haber doğru mu?

Peygamberimiz gülümseyerek:

– Ey Ebubekir? Benim hakkımda sana ulaşan haber nedir, diye sordu.

– Sen, Allah'ın birliğine inanmaya davet ediyor ve Allah'ın resûlüyüm diyormuşsun.

– Evet, ey Ebubekir. Ben sana ve bütün insanlara gönderilmiş peygamberim. İnsanları bir tek olan Allah'a davet ediyorum. Sen de iman et, dedi.

Hazreti Ebubekir, O'nun doğruluğunu, emin kişi oluşunu, güzel ve üstün ahlâklı olduğunu çok iyi biliyordu. Fakat bir endişesi vardı:

– Peki, bu konuda delilin ne, diye sordu.

Peygamber Efendimiz onun hâlini anlamıştı. Gülümseyerek cevap verdi:

– Yemen'de karşılaştığın ihtiyar bilgin, dedi ve bilginin söylediklerini anlatınca Hazreti Ebubekir kalpten O'na inandı.

– Vallahi ben, sende hiç yalana rastlamadım. Peygamber olarak göderilmeye lâyıksın, dedi ve Müslüman oldu.

Onun Müslüman oluşuna Peygamberimiz çok sevindi. Akıllı ve dürüst biri olan Hazreti Ebubekir, birçok yakın arkadaşının da Müslüman olmasına vesile oldu.

* * *

KÖLE

Öğle vakti gelmişti. Pazar alabildiğine kalabalıktı. Bir yandan satıcılar bağırıyor bir yandan müşteriler en iyi malı almaya çalışıyordu.

Kumaş tüccarlarından biri yüksekçe bir yere çıktı. Tam seslenecekken kalabalık bir çocuk topluluğu pazaryerine girdi. Önde giden çocuğun elinde bir ip vardı. İp hemen arkasında gelen, kendisiyle eğlenilen, tartaklanan kölenin boynuna bağlıydı.

Çocuklar gürültülü bir şekilde kalabalığın arasına dalmıştı. Bir yandan eğleniyorlar, bir yandan da siyah köleye eziyet ediyorlardı. Bu Habeşli Bilâl'di.

Yapılanlara aldırış etmeden pazarı bir baştan bir başa geçti. Birçok alaylı sözler duydu insanlar:

– Şunun hâline bak. Muhammed'in dinine girmiş.

– Yapılanlar az bile.

– Hak ediyor, deyip bazen de üzerine toprak, taş atıyorlardı.

Hazreti Bilâl, "Allah birdir." dediği için sahibi tarafından birçok eziyetlere maruz bırakılıyordu. Bazen saatlerce aç ve susuz kalıyor bazen de böyle boynuna bir ip geçirilip çarşı pazar dolaştırılıyordu.

Bilâl'in sahibi Ümeyye bin Halef ne yaptıysa onu dininden döndüremedi. En sonunda kızgın kumların üzerine yatırıp ona eziyet etti. Elindeki putu Bilâl'in yüzüne dayadı:

– Lat ve Uzza'yı kabul et, diye bağırdı.

Gözlerini açmakta zorlanan Hazreti Bilâl zorla konuştu:

– Allah birdir! Allah birdir!

Bunları duyan Ümeyye öfkeyle ayağa kalktı.

– Getirin şu taşı, dedi.

Yardımcıları ağır bir taşı sürüklemeye başladı.

Ümeyye son bir daha sordu. Aldığı cevapta bir değişiklik yoktu.

– Yıkın taşı, dedi.

Adamları, Ümeyye'nin dediğini yaptı. Bilâl taşın ağırlığından ezilmişti âdeta. Nefes almakta zorlanıyordu. Bu ara oradan Hazreti Ebubekir geçiyordu. Yapılanları görünce dayanamadı ve Hazreti Bilâl'i kurtarmak istedi. Ümeyye kendine doğru gelen Hazreti Ebubekir'e:

– Onu siz bozdunuz, diye çıkıştı. Eğer onu kurtarmak istiyorsan satın al da kurtar, dedi.

Hazreti Ebubekir:

– Benim, senin dininden bir kölem var. Bilâl'den daha kuvvetli ve güçlüdür. Onu Bilâl'e karşı sana vereyim. Kabul eder misin?

Ümeyye bu pazarlığa çoktan razıydı. Ama:

– Kabul ettim. Ama bana kölenin yanında karısıyla kızını vermedikçe olmaz, dedi sırıtarak.

Hazreti Ebubekir:

– Olur, deyince Ümeyye bir şeyler daha koparmak için işi yokuşa sürdü:

– İki yüz dinar da üste vermedikçe olmaz, dedi.

Hazreti Ebubekir, Ümeyye'nin bu isteklerinin artmasından hoşlanmamıştı. Ümeyye:

– Artık başka bir şey istemeyeceğim, dedi.

Bunun üzerine Hazreti Ebubekir, iki yüz dinar vermeyi de kabul etti ve Hazreti Bilâl'i satın aldı.

Hazreti Bilâl'i Ümeyye'nin elinden kurtardıktan sonra Peygamberimizin yanına vardı. Allah Resûlü bu işe çok sevinmişti. Hazreti Ebubekir'e:

– Ya Ebubekir! Onun üzerinde bir hakkın olacak mı?

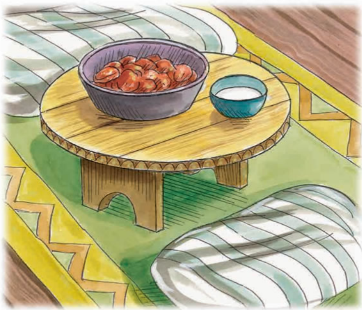
Hazreti Ebubekir:

– Hayır, ya Resûlûllah. Onu azat ettim, dedi.

Hazreti Bilâl hürriyetine kavuştuktan sonra Peygamberimizin yanından ayrılmadı.

Yıllarca müezzinlik yaptı, Müslümanları namaza davet etti.

* * *



DAVET

Mekke'de yeni bir gün daha başlıyordu. Peygamberimizin halası Safiye oldukça endişeliydi. Giyinip sokağa çıktı. Sokakta şairler dolaşıyor, şiirler okuyorlardı. Kimi insanlarda yaptıkları putları Kâbe'ye getiriyor, kimileri de putların temizliğini

yapıyordu. Pazar açılmış, kalabalık artmıştı. Safiye hızlı adımlarla yürürken Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) uzun zamandır evden çıkmayışının sebebini düşünüyordu. Acaba başına bir şey mi geldi, yoksa hasta mı oldu diye meraklanıyordu.

Diğer halalarını da yanına alarak Peygamberimizin evine vardılar. Peygamberimiz onlara:

– Bir şeyden şikâyetim yok. Fakat Allah, bana yakın akrabamı, azapla korkutmamı emretti. Abdulmuttaliboğullarını toplayıp onları Allah'a imana davet etmek istiyorum, dedi.

Halaları, Efendimize bütün akrabalarını davet etmesini, yalnız Ebu Leheb'i çağırmamasını tavsiye ettiler. Sonra da Peygamberimizin yanından ayrıldılar.

Yüce Allah, Peygamberimize İslâma açıktan davete nereden başlayacağını bildirmişti. Bunun üzerine Peygamberimiz, Hazreti Ali'yi yanına çağırdı:

– Bize sadece bir kişilik et yemeği yap. Bir kap da süt doldur. Sonra da Abdulmuttalib Oğullarını topla. Onlarla konuşacağım, emrolunduğum şeyi bildireceğim, buyurdu.

Misafirler, Peygamberimizin evine gelmeye başladı. Hepsi merak içinde ne olacağını bekliyordu. İçeride bir kişilik et yemeği ile bir kap sütü görünce şaşırdılar. Kendi aralarında, küçümseyen tavırlarla konuştular.

Ebu Leheb dayanamayıp mırıldandı:

– Şuna bak! Bir tabak yemekle mi doyacağız. Otursam beni bile doyurmaz bu, dedi.

Bunun üzerine bir başkası:

– Bir de peygamber olduğunu söylüyor, dedi ve gülmeye başladı. Bu alaycı sözlere Peygamberimiz çok üzüldü. Ama hiçbir şey söylemeden, "Bismillah." deyip eti parçaladı.

Gelenler yemeğe başladılar. Yedikçe de şaşkına döndüler. Yeyip içtikleri hâlde ne yemek eksildi ne de süt. Bu mucize karşısında hayrete düştüler. Kimilerinin kalpleri yumuşarken Ebu Leheb:

– Şimdiye kadar böyle sihir görmedim, diyerek Peygamberimize hakarette bulundu.

Peygamber Efendimiz bir ve tek olan Allah'ın ve O'nun yüce dinini anlattı onlara. Sonra da orada bulunanlara:

– Hanginiz bana yardımcı olur, diye sordu.

Karınları doymuş, içeceklerini içmiş olan akrabalar sükût kesildi. Başları öne eğildi.

Kimseden bir kelime çıkmazken Hazreti Ali ayağa kalktı. Peygamberimiz ona:

– Sen otur, dedi ve aynı soruyu üç defa tekrarladı. Hepsinde de Ali:

– Ya Resûlûllah, ben sana yardımcı olurum, diye karşılık verdi.

Diğerleri on iki yaşlarındaki bu çocuğun söylediklerine dudak büküp, "Ne olacak küçük bir çocuk. Onun yardımından ne olur?" diye küçümsediler. Peygamberimizin davetine önem vermeyip daveti terk ettiler.

Akrabaları, Peygamberimizi bırakıp gitmişti, ama O, sonraki günlerde insanlara İslâmiyet'i anlatmaya devam etti.

* * *



DAVAMDAN DÖNMEM

Medine sokaklarında kalabalık artmış, alış veriş yapanlar çoğalmıştı. Son günlerde dışarıdan gelen kervan sayısında artış vardı. Sokak arasından

Mekke'nin ileri gelenlerinden Ebu Süfyan çıktı. Hemen arkasında kölesi, yelpaze ile onu takip ediyordu.

Satıcıların arasından geçip sokağa saptı. Büyük, beyaz renkli evin önünde durdu. Girişte bekleyen hizmetçi saygıyla onu içeri aldı.

Büyük salona girdiğinde Ebu Cehil'in oldukça öfkeli olduğunu gördü. Ebu Cehil, tabaktaki üzümden bir tane aldı. Bir salkım da koparıp Ebu Süfyan'a uzattı:

– Hoş geldin, Ebu Süfyan. Biz de senin gelmeni bekliyorduk, dedi.

Ebu Süfyan durumu anlamamıştı. Bir açıklama bekliyordu.

Ev sahibi Velid, oturduğu yerden kalktı. Herkes susmuş onu izliyordu.

– Hac mevsimine az kaldı. Şimdiden kervanlar gelmeye başladı. Gelenlerin Muhammed hakkında soruları olacaktır, deyip yüzünü ekşiterek içeridekilere göz gezdirdi ve sert bir sesle:

– Onlara ne diyeceksiniz?

Soru, herkesin yüzünde bir öfke oluşturmuştu. Ebu Cehil sırıtarak:

– Sihirbaz, kâhin diyeceğiz. Böylece O'na inanmayacaklar.

Ev sahibi mindere oturup dalgın bakışlarla güldü:

– Böylece her kafadan ayrı bir fikir çıkacak. Birbirinizi yalanlayıp anlaşmazlığa düşeceksiniz.

– Doğru, dedi Ebu Leheb. Söz birliği edip aynı şeyi söylemeliyiz.

Velid, konuşulanların bir sonuca varmayacağını anlamıştı:

– Söylediklerinizin yersiz olduğu anlaşılır, dedi ve sustu. Sonra başını yerden kaldırdı.

– Ama yine de O'na sihirbaz deyiniz, diye tavsiyede bulundu.

Hizmetçiler soğuk içecekler getirdiler. Ebu Cehil'in aklına parlak bir fikir geldi:

– Amcasıyla görüşelim, dedi.

Ebu Leheb:

– Yine putlara laf atıp kötülüyorlar. Kendi dinlerini açıktan açığa anlatıyorlar. Bunlara bir son vermeli.

Diğerleri de aynı fikirdeydi. Yemeklerini bitirdikten sonra kalabalık bir grup hâlinde sokağa çıktılar. Birazdan Ebu Talib'in kapısını çaldılar.

– Ya Ebu Talib, yeğenin iyice işi azıttı. Bizim putlarımıza dil uzatıyor. Atalarımızın dinini hor görüyor. Yeğenin yaptıklarından vazgeçsin. Babalarımızı, dedelerimizi kötülemesin. İlâhlarımıza hakaret etmesin. O'na söyle bu davasından vazgeçsin. Eğer önder olmak istiyorsa O'nu başımıza lider yapalım.

Zengin olmak istiyorsa zengin yapalım. O'na mallarımızdan verelim. Mekke'nin en güzel kızlarıyla evlendirelim. Yeter ki davasından vazgeçsin.

Susup kısa bir süre bakıştılar ve:

– Ya O, bunları yapmaktan vazgeçer ya da iki taraftan biri yok oluncaya kadar çarpışırız, dediler.

Bu son sözler Ebu Talib'i derinden yaraladı. Şimdiye kadar yeğenini korumuştu, ama müşrikler çarpışmaktan bahsediyordu. Ebu Talib, kavmi ile arasının açılıp, onlar tarafından terk edilmek istemiyordu. Fakat Peygamberimizi de onlara teslim etmeye gönlü razı değildi:

– Ben yeğenim Muhammed'le konuşayım, dedi ve adam gönderip Efendimizi çağırttı. Peygamberimiz gelince Ebu Talib, O'nu karşısına aldı:

– Ey kardeşimin oğlu! Kavmimin ileri gelenleri, bana geldiler, diye başlayıp bunca zorluklarla başa çıkamayacağını anlattı.

Putlara söz söylemeyi bırakmasını, onların dinine ilişmemesini tembihledi. Ardından müşriklerin teklifini iletti. Ebu Talib üzgündü, kısık bir sesle:

– Ne olursun, bana ve kendine acı. İkimizin de altından kalkamayacağımız işleri üzerimize yükleme, dedi.

Peygamberimiz bu sözlere çok üzüldü. Artık amcasının kendisine yardımcı olamayacağını, desteklemeyeceğini sandı. Bir süre mahzun mahzun düşündü:

– Ey amca, vallahi sağ elime güneşi, sol elime de ayı verseler ben yine de davamdan dönmem, dedi. Bunları söylerken Peygamberimizin gözleri yaşarmıştı.

Sonra ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. Ebu Talib yeğenin hâline üzüldü:

– Gel ey kardeşimin oğlu, diye O'nu yanına çağırdı. Peygamberimiz dönüp gelince:

– Ey yeğenim ne istersen onu yap, ne istersen anlat. Bu amcan daima seni koruyacak. Asla yalnız bırakmayacak, dedi ve O'na sarıldı.

Sonra odadan dışarı çıktı. Müşrikler büyük bir heyecanla sonucu bekliyordu. Ebu Talib, Peygamberimizin cevabını söyleyince hepsinin yüzleri asıldı. Bunun üzerine Ebu Talib'e gözdağı verdiler:

– Yeğeninin başına gelecek olaylardan biz sorumlu değiliz, dediler ve hışımla evi terk ettiler.

Sokağa çıktıklarında Ebu Cehil, önüne çıkan kölesini öfkeyle yere yıktı. Müşrikler istediklerini alamamanın tesiriyle ne yapacaklarını düşünmeye devam ettiler.



AY PARÇALANIYOR

Peygamber Efendimiz birkaç sahabiyle oturmuş sohbet ediyordu. O nur dudaklarından cennet çağlayanları gibi dökülen cümleler, sahabilerin

gönüllerini coşturuyordu. O an dakikaların geçmesini istemiyorlardı. Hiçbir şeyin bu konuşmaları bölmesine tahammülleri yoktu.

O sırada bir grup Kureyşli çıkageldi. Aralarında Ebu Cehil de vardı. Hâllerinden hâl hatır sormaya gelmedikleri belli oluyordu. İçlerinden biri öne çıktı ve Peygamberimize:

– Madem peygamber olduğunu söylüyorsun, o hâlde bize bir mucize göster de inanalım, dedi. Örneğin şu ayı tam ortadan ikiye ayır. Bunu yapabilir misin?

Peygamber Efendimiz bu teklif karşısında hiç istifini bozmadı. Sakin bir şekilde onları tek tek süzdü. Sonra gözlerini Ay'a çevirdi. Havada bir tek bulut bile yoktu. Yıldızlar yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Ay, en güzel hâlindeydi. Yusyuvarlak bir tepsi gibi yıldızların arasında öylece duruyordu.

Peygamberimiz oradakilere:

– Bunu yaparsam iman edecek misiniz, diye sordu.

Kureyşliler hiç tereddüt etmeden hemen cevap verdiler:

– Tabi ki inanacağız! Sen yeter ki şu mucizeyi göster.

Peygamber Efendimiz önce Allah'a dua etti. Sonra ayağa kalktı. İşaret parmağını kaldırıp Ay'a doğru yöneltti. Sanki bir şey kesiyormuşçasına parmağını yukardan aşağıya elif şeklinde indiriverdi.

O an, orada bulunanlar hayretler içinde kalakaldılar. Yalnız müşrikler değil Peygamberimizin yanındaki sahabiler de şaşkınlık içindeydi. Gözlerinin önünde meydana gelen bu olaya bakıyorlardı.

Ay, tam ortadan ikiye ayrılıvermişti. Bir yarısı Ebu Kubeys Dağı üzerine diğer yarısı da Kuaykıan Dağı üzerine kaymış, aralarında epeyce bir mesafe belirmişti.

Peygamber Efendimiz, yanındaki sahabilerine döndü ve şöyle dedi:

– Şahit olun! Şahit olun!

Ebu Cehil, gözlerini ovuşturarak tekrar tekrar baktı. Bir an ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Kendini biraz toparlayınca az önce verdiği sözü unutuverdi.

– Ebu Talib'in yetiminin sihri semayı da etkiledi, dedi.

Peygamber Efendimiz, bu söz karşısında çok üzüldü. Bu sırada gökyüzündeki ay parçaları birbirlerine

doğru yaklaşmaya başladı. Nihayet araları tamamen kapandı, eski hâline geldi.

Müşriklerden biri:

– Bizi büyüledi, diye haykırdı. Bakalım bu olayı, şu an Mekke'ye gelenler de görmüşler mi? Eğer onlar bunu görmedilerse Muhammed gerçekten bize büyü yapmıştır. Muhammed, bütün insanlara büyü yapacak değil ya!

Meraklı bir bekleyiş başladı. Epeyce bir zaman sonra şehre bir kafile geldi. Müşrikler büyük bir heyecanla onlara doğru koştular. Ama kafileye yaklaştıkça adamların yüzlerindeki ifadeden onların da şaşkınlık içinde olduklarını anladılar. Nihayet bu mucizenin başkaları tarafından da görüldüğü ortaya çıktı. Müşrikler diyecek hiçbir şey bulamadılar. Israrla aynı cümleyi tekrar edip durdular:

– Bu apaçık bir sihirdir!

Çok geçmeden Yüce Mevlâ bu mucizeyi vahiyle herkese ilân etti:

"Kıyamet yaklaştı ve Ay yarıldı. Bir mu'cize gördükleri zaman yüz çevirirler ve bu devam eden bir sihirdir, derler." (Kamer sûresi, 54:1-2)

* * *



KURTÇUK

Akşamın karanlığı sokaklara çökmüş, pazaryerindeki insanlar dağılmaya başlamıştı. Sokağın köşesine gizlenen zayıf bir kadın etrafı gözetledi.

Kimsenin olmadığına kanaat getirince, örtüsünü yüzüne çekti. Son bir kez daha sokağa bakıp hızlı adımlarla penceresi kapalı dükkâna kendini attı. İçeri girdikten sonra dönüp tekrar geri baktı. Nefes nefese kalmıştı.

İhtiyar satıcı yavaşça konuştu:

– Kimse görmedi değil mi?

– Yok, dedi başını sallayıp. Açlık ve susuzluktan dili damağı kurumuş kadının sesi zorla çıkıyordu.

– Biliyorum, dedi satıcı. İyice azıttılar. Sizleri yok etmek için her şeyi yapıyorlar.

Kadın korku dolu gözlerle bohçayı omzuna astı. Örtüsüyle aldıklarını gizledi.

– Boykot devam ediyor. Çocuklarımız açlığa dayanamayıp ölmeye başladı.

– İnşallah yakında biter, dedi satıcı.

Kadın acele ediyordu:

– Hemen çıkmalıyım. Müslümanlar beni bekliyor.

– Aman dikkat et. Senin buradan çıktığını görmesinler. Yoksa dükkânımı başıma yıkarlar, dedi ihtiyar.

Dükkân sahibi Allah'a inanıyor, ama bunu gizliyordu. Zor durumda kalan Müslümanlara da gizlice yardımda bulunuyordu.

– Biliyorum. Allah senden razı olsun, dedi kadın içten bir sesle.

Yaşlı adamın gözleri nemlendi:

– Yarın sabah erken gel. Sizin için yiyecek hazırlayacağım, dedi.

Kadın, çıkmadan önce etrafı tekrar gözetledi ve gizlice dükkândan çıktı. Mekke'nin sokaklarında ilerlemeye başladı. Titrek adımlarla giderken her an karşısına birinin çıkmasından korkuyordu. Kâbe'nin yanından geçerken başını çevirdi. Kapıda bir kâğıt vardı. Bu kâğıt haftalar öncesinden buraya konulmuştu.

Müşrikler, İslâmiyetin yayılışını engelleyemeyeceklerini anlayınca birleşmişlerdi. Kendi aralarında aldıkları boykot kararıyla Müslümanlarla alışveriş yapmayacaklar, onlara bir şey satmayacaklardı. Hatta kız bile alıp vermeyeceklerdi. Onlara yardım edenler de cezalandırılacaktı. Müslümanları, Mekke'nin dışında ayrı bir mahalleye toplamışlar ve buraya yiyecek içecek sokmuyorlardı.

Ertesi gün oldukça yaşlanmış olan Ebu Talib, Mekke sokaklarına gelmişti. Bunu gören müşrikler hemen Ebu Cehil'e haber verdiler. Ebu Cehil ve arkadaşları buna sevinmişlerdi. Müslümanların, bu

kadar baskı ve zulümden sonra geri adım atacaklarını düşünüyorlardı.

Etraf oldukça serindi. İnsanların önünde türlü türlü meyveler vardı. Kimisi ayakta, kimisi oturduğu yerden Ebu Talib'i dinliyordu:

– Kardeşimin oğlu size haber gönderdi. Allah, sizin Kâbe'ye astığınız boykot kararlarının olduğu kâğıda bir kurt musallat etmiş. Bu kurt sizin yazdığınız şartların hepsini yiyip bitirmiş. Kâğıtta sadece Allah'ın ismi kalmış.

Yerinde oturanların gözü dört açılmış, içlerini saran korkunun etkisiyle ayağa fırlamışlardı.

Ebu Talib:

– Eğer yeğenim doğru söylemişse yaptığınız bu kötü davranışa bir son verin. Yok kâğıda bir şey olmamışsa ben O'nu size teslim edeceğim. O'nu öldürmek veya diri bırakmak hususunda serbestsiniz, dedi.

Mekke sokaklarında bir koşturmaca başladı. Kalabalık bir müşrik topluluğu Kâbe'ye doğru gidiyordu. Önlerine çıkan kişileri de bir tarafa itiyorlar kendilerine yol açıyorlardı. Kafalarında tek bir soru vardı. Acaba Ebu Talib'in dediği doğrumuydu? Kâbe'nin kapısına yanaşan Ebu Cehil, hayretler

içinde kaldı. Diğerleri de kâğıdın bir kurt tarafından yendiğini gördü. İçlerinden biri kâğıdı eline aldı. Kâğıtta yazılan maddelerin hepsi yenmiş, geriye sadece Allah'ın ismi kalmıştı. Bunu görünce de içlerinde iman eden olmasın diye, "Bu da bir sihirdir." dediler.

Bu olayla birlikte Müslümanlara yapılan boykot kırılmış oldu. Kimileri devam edelim dedilerse de aralarında anlaşmazlık çıktı. Böylece Müslümanlar çektikleri eziyetten kurtuldular.

Hazreti Hatice'nin malları bu boykot yıllarında tükendi. Tıpkı malları gibi sağlığı da tükenen Hatice validemiz hayata veda etti. Ondan üç gün önce de Sevgili Peygamberimizin vefalı amcası Ebu Talib vefat etmişti. Kendisini üst üste bu kadar çok üzen olaylar yaşayan Efendiler Efendisi bu yılı "Hüzün Senesi" olarak adlandırdı.

* * *



MİRAÇ

Peygamber Efendimiz, Kâbe'nin yanında Hatim denilen yerde dinlenirken Cebrail geliverdi. Yanında "Burak" adlı bir binek de vardı. Peygamber Efendimizi Burak'a bindirdi. Sonra birlikte yola koyuldular.

Burak, çok ilginç bir binekti. Adımları öyle büyüktü ki ufku bir hamlede geçiyordu. Nihayet Kudüs'e vardılar. Peygamber Efendimiz, orada Burak'tan indi. Mescid-i Aksa'da bütün peygamberler

kendisini bekliyordu. Peygamber Efendimiz hemen öne geçti. Onlara imam oldu. Hep birlikte namaz kıldılar.

Namazdan sonra Peygamber Efendimiz ve Cebrail gökyüzüne yükseldi. Sidre-i Münteha denilen yere geldiklerinde Cebrail durdu. Peygamber Efendimiz merakla ona baktı. Cebrail:

– Ben buradan bir adım daha ileri atarsam yanar kül olurum, dedi.

Peygamber Efendimiz buradan sonra yola yalnız devam etti. Çok geçmeden Peygamber Efendimiz, Yüce Rabbimizin huzuruna çıktı. O'nunla sohbet etti.

Meleklerle birlikte cenneti gezdi. Cennetin akla hayale sığmayan güzelliklerini gördü. Huriler ve melekler cennette kalması için yalvardılar O'na. Fakat Peygamberimiz ümmetini düşünüyordu. Beş vakit namaz bu gecede farz kılındı. Aynı güzergâh takip edilerek Peygamberimiz Mekke'ye geri döndü.

Sabahleyin Kureyş kabilesinin yanına vardı. Gece yaşadıklarını bir bir anlattı. Oradakiler duyduklarına çok şaşırdılar. İçlerinden biri:

– Bu görülmemiş bir olaydır, dedi. Bütün bunları yaşadığına bize delil gösterebilir misin?

– Yolda buraya gelmekte olan bir kafileye rastladım. Kafilenin önünde rengi siyaha çalan bir devesi

vardı. Onun üzerinde biri siyah biri beyaz iki çuval vardı, dedi Peygamberimiz.

Müşrikler ne diyeceklerini bilemediler. Peygamber Efendimiz sözlerini sürdürdü:

– Bir kafile daha gördüm. Uyuyorlardı. Yanlarında üzeri örtülü bir testi vardı. O testideki suyu içtim. Sonra üzerini tekrar örttüm.

Peygamber Efendimizin söylediklerini Kureyşliler âdeta soluk almadan dinliyorlardı. Hepsi de heyecan içindeydi. Peygamber Efendimiz, onlara bir delil daha söyledi:

– Yolda birkaç adama rastladım. Kaybolan develerini arıyorlardı. Onlara develerinin bulunduğu yeri söyledim. Ondan sonra Şam'a doğru gittim.

Müşrikler bir süre düşündüler. Bu harika olaya inanıp inanmamakta tereddüt ediyorlardı. Şakayla da olsa hayatı boyunca yalan söylemeyen birinin böylesine önemli bir konuda asla yalan söylemeyeceğini hepsi çok iyi biliyordu.

Biri ayağa kalktı. Diğerlerinin gözüne bakarak:

– Muhammed bu güne dek yalan söylemedi, dedi. Ama bu sözlerin doğruluğunu kontrol edelim. Hemen yola çıkalım. Sözü edilen insanları karşılayalım. Anlatılanları bir de onlara soralım.

Oradakiler bu teklif üzerine kalktılar. Şehrin

çıkışında beklemeye başladılar. Epeyce bir zaman sonra Peygamberimizin sözünü ettiği kafileden biri geldi. Müşrikler heyecanla onlara doğru koştular. Kafileye yaklaştıklarında gördükleri manzara karşısında âdeta donup kaldılar. Aralarında fısıldaşarak şaşkınlıklarını paylaştılar:

– Ama bu nasıl olur? En öndeki deve tıpkı O'nun söylediği gibi siyahımtırak!

– Üstelik üzerindeki çuvallardan biri beyaz diğeri siyah…

– Muhammed bize doğruyu söylemiş!

Müşrikler başları önde öylece kalakaldılar. Tek kelime edecek hâlleri kalmamıştı. Sessizliği içlerinden biri bozdu:

– Diğer kafileyi de bekleyelim.

Bir süre daha beklediler. Nihayet ufukta bir karaltı belirdi. Bu, bekledikleri kafileydi. Heyecan ve merak içinde oraya doğru koştular. Kafiledeki adamlar, onların hâllerindeki garipliği sezmişlerdi. Hemen sordular:

– Ne oldu? Niçin böyle heyecan içindesiniz?

Adamlar soluk soluğa cevap verdiler:

– Su kabınız nerede?

Kafiledekiler bu soruya bir anlam veremedi.



– İşte burada, dedi içlerinden biri.

– Peki yolda bu kapla ilgili tuhaf bir olay oldu mu?

– Evet, oldu.

– Nedir o?

– Kap suyla doluydu. Üzeri de örtülüydü. Biz uyuyorduk. Uyandığımızda kapta bir damla su kalmamıştı. Üstelik üzerindeki örtü, biz nasıl örttüysek aynı şekilde duruyordu, dedi.

Kureyşliler oldukları yere çöktüler. Kafiledekiler tuhaf tuhaf onlara bakıyordu. Ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Ama Kureyşliler konuşacak hâlde değillerdi. Nihayet biri isteksiz isteksiz konuştu:

– Arkadaşlar, şu kaybolan deve olayını da araştıralım. Birimiz gitsin o adamları bulsun. Akşamki yaşadıklarını sorsun, dedi.

Hemen biri atına atlayıp yola koyuldu. Geri döndüğünde omuzları çökmüş bir hâldeydi. Yüzündeki ifadeden Kureyşliler bu olayın da diğerleri gibi doğru olduğunu anlamışlardı. Adam boynunu bükerek:

– Deve sahiplerini buldum, dedi. Muhammed bize doğruyu söylemiş.

Kureyşliler kara kara düşünmeye başladılar. İnatları inanmalarına engel oluyordu. Biri, Peygamberimize dönerek:

– Söyle bakalım, dedi. Mescid-i Aksa'yı bize tarif edebilir misin?

Peygamberimiz hiç tereddüt etmedi. Akşam gördüklerini anlatmaya başladı. O anlattıkça soruyu soran adam renkten renge giriyordu. Diğerleri onun bu durumundan Peygamberimizin sözlerinin doğru olduğunu anlıyordu. Adam birden araya girip:

– Peki Mescid-i Aksa'nın kaç kapısı vardı, diye soruverdi.

Peygamberimizin canı çok sıkılmıştı. Bunca delile rağmen bu adamlar inanmaya pek niyetli görünmüyorlardı. Bu soru karşısında bir süre bekledi. Çünkü Mescid-i Aksa'nın kapılarını saymamıştı. Ama o an sadece Peygamberimizin gördüğü bir mucize oldu. Yüce Allah, Mescid-i Aksa'yı bütün güzelliğiyle Peygamberimizin gözleri önüne getiriverdi. Kâinatın Efendisi hemen kapıları saydı ve adamlara söyledi. Bununla yetinmedi. Mescid-i Aksa'nın onların bile bilmedikleri özelliklerini de bir bir anlattı. Müşrikler pes etmişti:

– Tamam, söylediğin her şey kelimesi kelimesine doğrudur.

Fakat yine de Müslüman olmadılar. Üstelik bu olayı Müslümanların aleyhine nasıl kullanabileceklerini düşündüler. Birkaç kişi hemen Peygamberimizin en yakın arkadaşı Hazreti Ebubekir'i buldu. Ona:

– Duydun mu, dediler. Arkadaşın bu gece Mescid-î Aksa'ya gittiğini söylüyor. Güya orada namaz kılmış ve hemen geri dönmüş.

Hazreti Ebubekir hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. Sakin bir eda ile onlara:

– Bunları size O mu söyledi, diye sordu.

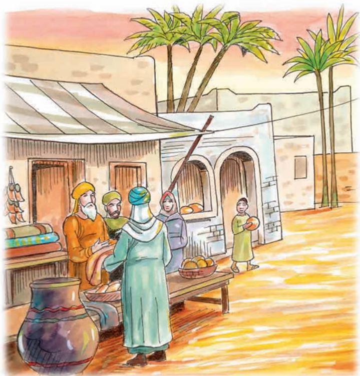
Müşrikler gülümseyerek başlarını salladılar:

– Evet, O söylüyor. Şaşılacak bir durum, öyle değil mi?

– Hayır, bunu O söylüyorsa vallahi doğru söylüyordur. Niye şaşıyorsunuz ki? Ben Peygamberimize göklerden vahiy geldiğine de inanıyorum. Buna mı inanmayacağım?

Müşrikler ağızları açık kalakaldılar. Hazreti Ebubekir'in sözleri karşısında ne diyeceklerini bilemediler. Sonra gerisin geriye dönüp gittiler.

Miraç mucizesiyle Yüce Allah, en sevdiği iki yakınını kaybeden Peygamberimizi teselli etmişti sanki. Bu olayla âdeta O'na, "Ya Muhammed, üzülme! Ben senin yanındayım." diyordu.



HİCRET

Vakit öğleydi. Mekke her zamanki günlerden birini yaşıyordu. Fakat birçok Müslüman birer ikişer Medine'ye hicret etmişti. Bu göçü haber alan

müşrikler, zulüm ve işkencelerini arttırmışlardı. Fakat her şeye rağmen Peygamber Efendimiz, Hazreti Ebubekir, Hazreti Ali ve birkaç Müslümandan başka Medine'ye gitmeyen kalmamıştı.

Sokağa giren iki kişi doğruca fırına gitti. Taze bir ekmek kokusu yayıldı çarşıya. Cılız bir yel bu ekmek kokusunu sokak aralarına taşıdı. Kimileri vaktin öğle olduğunu ve karınlarının acıktığını hissetti.

Pazarın arkasında kalan sokak boştu. Birazdan Peygamber Efendimiz oradan yürüyerek geçti. Hiç âdeti olmadığı bir işi yapıyordu. Bu sıcağın altında Hazreti Ebubekir'in ziyaretine gidiyordu. Aslında bu ziyaretlerini Efendimiz ya sabah ya da akşamüzeri yapardı. Ama bugün O'nu öğle sıcağında evden çıkaran çok önemli bir konu vardı.

Hazreti Ebubekir'in kapısını çalınca:

– Resûlûllah geldi, dediler.

Hazreti Ebubekir bir anda yerinden kalktı. Hiç beklemediği bir vakitte Peygamberimizi karşısında görünce şaşkına dönmüştü:

– Vallahi, Resûlûllah bu vakitte hiç gelmezdi. Muhakkak önemli bir iş var, dedi ve Peygamberimizi karşıladı.

– Ya Resûlûllah hoş geldin. Ne haber var, diye sordu.

Peygamberimiz, Yüce Allah'ın hicret için kendisine izin verdiğini anlattı. Bunun üzerine Hazreti Ebubekir'i yine bir telâş aldı. Aklında bir soru vardı ve onun cevabını çok merak ediyordu.

– Ben de seninle gelecek miyim, diye sordu.

Peygamberimiz, "Evet." deyince Hazreti Ebubekir görülmemiş bir sevinçle ağlamaya başladı.

Oturup birlikte yolculuğun plânını yaptılar. Kendilerine kılavuzluk yapmak için Uraykıt ile anlaştılar. Kılavuz üç gece sonra iki deveyle buluşma yerine gelecekti. Hicret için gerekli ihtiyaçları karşılayıp işleri bitirdikten sonra Peygamberimiz evine döndü.

Yola çıkacakları akşam Peygamberimiz, Hazreti Ali'yi yanına çağırdı:

– Bu gece yatağımda sen yat, uyu. Şu abayı da iyice bürün. Sana, onlardan hoşuna gitmeyecek bir şey erişmeyecektir, buyurdu.

O akşam Peygamberimizin yatağına Hazreti Ali yattı. Sabaha karşı Peygamberimiz Yasin sûresini okuyarak kendisini öldürmeye gelen müşriklerin arasından geçip gitti.

Sabah serindi, sokaklarda kimsecikler gözükmüyordu. Gökte yıldızlar ışıl ışıldı. Sabah yakındı. Yola çıkan iki kişi sokak aralarından kimseye görünmeden çöle çıktı. Hazreti Ebubekir çok tedirgindi. Sağını solunu gözetliyor, kendilerini biri izliyor mu diye endişe duyuyordu. İzleyen birinin olmadığına kanaat getirince Peygamberimizin önüne geçiyor, gelebilecek tehlikeleri karşılamak istiyordu.

Hazreti Ebubekir'in bu hareketlerini gören Peygamberimiz:

– Ey Ebubekir! Niçin kâh önümde kâh arkamda yürüyorsun, diye sordu.

– Senin arandığını hatırladıkça arkanda, gözetlendiğini de hatırladıkça önünde yürüyorum, dedi.

Peygamberimiz:

– Ey Ebubekir! Başıma gelecek bir musibetin, benim yerime, senin başına gelmesini ister misin, diye sordu.

– Evet! Seni, hak dinle peygamber gönderen Allah'a yemin ederim ki gelecek musibetin benim başıma gelmesini isterim, diyerek Peygamberimizi ne kadar çok sevdiğini dile getirdi.

Bir saat kadar süren yolculuktan sonra Sevr Dağı'nın eteklerine ulaştılar. Mağaranın ağzına geldiklerinde Hazreti Ebubekir içeri girip önce mağarayı bir güzel temizledi. Sonra oradaki delikleri elbisesinden yırttığı parçalarla tıkadı. Ama küçük bir delik açık kalmıştı. İşini bitirince Peygamberimizi içeri davet etti.

Peygamberimiz başını Hazreti Ebubekir'in dizine koyup uyumaya başladı. Bu ara da Hazreti Ebubekir bir ayağının topuğu ile açık kalan deliği tıkamıştı. Bir süre sonra topuğunda büyük bir acı duydu. Ayağını yılan sokmuştu. Peygamberimiz uyanmasın diye acıya katlandı. Fakat o kadar canı yanmıştı ki gözlerinden damlayan yaşa engel olamadı. Bu damlalar Allah Resûlünün yanağına damladı. Bunun üzerine Peygamberimiz gözlerini açıp:

– Ne oldu ey Ebubekir, diye sordu.

– Ya Resûlûllah ayağımı yılan soktu. Ama önemli değil, dedi.

Peygamberimiz yılanın soktuğu yere mübarek tükürüğünü sürdü ve o acı birden kayboldu. İki dost, daracık mağarada böylece beklemeye başladılar.

* * *

GÜVERCİN ve ÖRÜMCEK

Çölde bir grup müşrik hınçla Peygamberimizle Hazreti Ebubekir'i arıyordu. Önde giden izci yere bakıyor, iz arıyor sonrada yolu gösteriyordu. İz süre süre Sevr Dağı'nın eteklerine gelmişlerdi. Ebu Cehil atından inip izcinin yanına sokuldu:

– Burada olduklarından emin misin, diye sordu.

İzci yaşlı ve tecrübeliydi:

– Eminim. İzler buraya kadar geliyor ve burada kesiliyor.

Arka tarafta bulunan Süraka atının üzerinde gözünü kısıp dağın yamacına ve oradan da uçsuz bucaksız çöle baktı. Sonra:

– O zaman arayalım, dedi.

Gerçekten de izler dağın eteğine kadar geliyor ve ondan sonra kesiliyordu. Ağır ağır müşrikler mağaraya doğru yaklaşıyordu. Hazreti Ebubekir oldukça tedirgin ve telâşlıydı. Peygamberimiz:

– Üzülme, Allah bizimle beraberdir, diyerek onu teselli etti.

İzci eliyle mağarıyı işaret etti:

– İşte, şu taşta bir iz var. Vallahi şu mağaradan öteye geçmemişlerdir, dedi.

Müşrikler atlarından inip kılıçlarını kınlarından çıkardılar.

– Bugüne kadar hiç yanılmadın, değil mi, diye izciye sordu. Yaşlı izci kendinden gayet emindi:

– Kesinlikle, hiç yanılmadım, dedi.

İçlerinden biri mağaraya yaklaştı. Etrafı araştırıp diğerlerinin yanına döndü. Ebu Cehil:

– Ne oldu, mağaraya niçin bakmadın?

– Bakamaya gerek yok, deyip izciye şüpheli gözlerle baktı. Oraya girmiş olamazlar, dedi.

Ebu Cehil biraz öfkelenmişti:

– Neden, diye sordu.

– Çünkü mağaranın girişinde örümcek ağı var, dedi.

Ebu Cehil ve yanındakiler bir anda mağaranın önüne çıkıverdiler.

İzcilerden genç olanı:



– Güvercin de yuva yapmış. İçeride biri olsa güvercin burada olmazdı, dedi.

Ebu Cehil bu işe sinirlenmişti. Yaşlı izciye kızgın kızgın baktı. Onu suçluyordu. Bu ara içlerinden biri elini mağaranın taşına dayayıp:

– Mağaranın içine girip bakalım, dedi.

Ümeyye hırsla onun kolundan tutup çekti:

– Sen de hiç akıl yok mu? Baksana şu örümcek ağına. Bu ağ Muhammed doğmadan önce örülmüştür, dedi ve yamaçtan aşağıya inmeye başladı. Bir taraftan da:

– Acele edersek belki kuyuların başında onları yakalarız, diyerek başka bir yerde aramaları gerektiği belirtti.

Ebu Cehil şaşkın vaziyette olanları izliyordu. Aradıklarını bulamadan atlarına bindiler.

Bu arada Hazreti Ebubekir içeride oldukça telâşlanmış ve endişelenmişti. Başını hafifçe kaldırıp bakınca müşriklerin ayaklarını görmüştü:

– Ey Allah'ın Peygamberi. Biri başını eğip baksa bizi görecek, demişti.

Peygamberimiz:

– Sus ey Ebubekir! İki kişi ki üçüncüsü Allah'tır, diyerek Hazreti Ebubekir'i yatıştırmıştı.

Müşrikler atlarına binip uzaklaşırken örümcek, ağını örmeye devam etti. Güvercin de yumurtalarının üzerinde yavrularını çıkarmak için bekledi. Yüce Allah, Peygamberimizi ve Hazreti Ebubekir'i bir güvercin ve örümceği perde yaparak müşriklerden korumuştu.

MEDİNE'DE

Sabahtan beri çölden gelecek olan misafiri bekleyenler yorulmuştu. Sıcak da bir hayli artmıştı. Hurma ağaçlarının altı boşalmış herkes evine çekilmişti.

Beklemeye devam edenler de gözetlemekten vazgeçmişlerdi ki biri:

– İşte orada! Geliyorlar, diye bağırmaya başladı.

Uzakta, çölün serabı ve sisi arasında beyaza bürünmüş birkaç kişinin geldiği görüldü.

Bu sesleniş üzerine etraf bir bayram havasına büründü. Medine halkı yakıcı güneşe aldırış etmeden Peygamberimizi karşılamaya çıktı.

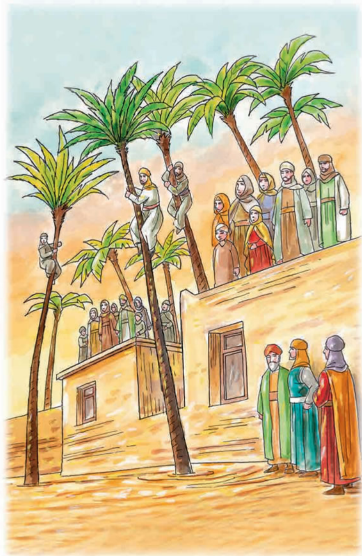
Karşılamaya gidenler, Peygamberimizi bir hurma ağacının altında dinlenirken buldular. Medine'de günlerdir yolunu gözledikleri bu kutlu misafirlere kavuşmanın sevinci yaşanıyordu.

Peygamber Efendimiz daha sonra Medine yakınlarındaki Kuba köyünde konakladı. Orada bir mescit yapıldı. Allah'ın Elçisi on gün kadar burada kaldıktan sonra Medine'ye hareket etti.

Kutlu Misafir, şehre girdiğinde Medine sevinçten çalkalanıyordu. Erkekler, kadınlar, çocuklar evlerinin üzerine çıkmışlar: "Ya Muhammed, ya Resûlûllah!" diye sesleniyorlardı.

Kimileri ellerine def almış Peygamberimizin gelişini kutluyordu:

– Veda tepesinden dolunay doğdu bize. Allah'a şükretmek vacip oldu bize, diye ilahiler söylüyorlardı.



Bu hoş gelişlerin arasında Peygamberimiz devesinin üzerinde yoluna devam etti. Halkın içinden biri deveye yaklaşıp büyük bir istekle:

– Ya Resûlûllah bize buyur, diye evine davet etti.

O'nu evinde misafir etmek isteyen çok kişi vardı. Allah Resûlü kimseyi kırmak istemiyordu. Kasva adlı devesinin yularını serbest bıraktı:

– Devenin yolunu açınız. Nereye çökeceği ona buyrulmuştur, dedi.

Etraftaki kalabalık açıldı. Deve ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Herkes merakla devenin peşine takılmıştı. Kasva bir yere gelip çöktü ve böğürmeye başladı. Peygamberimiz devesinden indikten sonra:

– İnşallah menzilimiz burasıdır, dedi.

Vakit geçmiş, hava kararmaya başlamıştı. Medineliler ise Peygamberimizin yanından ayrılmıyorlar, O'nu evlerine götürüp ağırlamak istiyorlardı. Peygamberimiz:

– Ben, bu gece, Abdulmuttalibin dayıları olan Neccaroğullarında kalacağım, diye çevresindekileri teskin etti. Sonra da:

– Akrabalarımızın evlerinden en yakını hangisidir, deyince Ebu Eyyûbe'l Ensârî:

– Benimkidir ya Nebiyyallah. Müsade ederseniz devenin üzerindekileri taşıyayım, dedi. Fakat oradakiler buna razı olmak istemediler. Peygamberimiz:

– Kişi, binitinin ve eşyalarının yanında bulunur, deyince akşam nerede kalacağı da belli olmuş oldu.

Peygamberimiz sevgi gösterileri arasında Ebu Eyyûbe'l Ensârî Hazretlerinin evine gitti.

* * *



TİCARET KERVANI

Hicretin ikinci senesiydi. Mekkeli müşrikler bin deveyi aşan bir ticaret kervanı hazırlamışlardı. Kervanla Şam'a götürdükleri mallaları satacaklardı.

Kazandıkları parayla da Müslümanları yok etmek için büyük bir ordu kuracaklardı. Kervanın yola çıkmasının asıl maksadı buydu. Hatta kırk kadar asker de kervanı korumak için yanlarına verildi. Üstelik bu kervanın taşığı malların çoğu hicret eden Müslümanlara aitti.

Ebu Süfyan'ın başkanlığında ticaretini yaptıktan sonra Şam'dan dönen kervanı ve müşriklerin niyetini Peygamberimiz haber aldı.

Bu haber üzerine Müslümanlar da bir ordu hazırladı. Kervan, Bedir'de karşılanacaktı. Zaten kendilerine ait olan malların paraları müşriklerden geri alınacaktı. Yazın en sıcak günlerinden birinde Medine'den yola çıkıldı. Üstelik Ramazan ayı olduğu için sahabiler oruçtu. Savaş yapılacağı için Peygamberimiz orucunu açtı ve herkesin orucunu açmasını buyurdu.

Müslümanlar, Bedir'e doğru giderlerken develere nöbetleşe biniyorlardı. Yürüme sırası Peygamberimize geldiğinde deveden indi. O'nun yürümesine gönlü razı olmayan sahabi:

– Ya Resûlûllah! Sen bin. Biz senin yerine yürürüz, dedi.

Peygamber Efendimiz bunu kabul etmedi:

– Siz yürümekte benden daha kuvvetli değilsiniz. Ecir ve sevap hususunda da ben sizden daha ihtiyaçsız değilim, dedi ve diğer Müslümanlar gibi O da yürüdü.

İslâm ordusu Bedir Kuyuları'na varmadan Ebu Süfyan bu durumdan haberdar oldu. Hemen kervanın yönünü Kızıldeniz tarafına çevirip, Bedir'e uğramadan Mekke'ye doğru yol aldı. Ebu Süfyan'ın Mekke'ye gönderdiği haberci:

– Ey Kureş topluluğu. Ticaret kervanına saldırdılar! Hemen yardım edin, diye bağıra bağıra haber verdi.

Bunun üzerine müşrikler de bin kişiye yakın bir askerle yola çıktılar. Müşrikler daha sonra kervanın kurtulduğunu gördüler. Fakat Ebu Cehil kimsenin geri dönmesine izin vermedi.

Peygamber Efendimiz kervanın önünü kesmek niyetiyle ordu hazırlamıştı. Savaş yapmak istemiyordu. Fakat şimdi müşrikler büyük bir ordu hazırlamışlar ve üzerlerine geliyorlardı. Peygamber Efendimiz ashabıyla bir toplantı yaptı. Onlara kervanı mı takip edelim yoksa savaşalım mı diye teklifte bulundu. Ama yapılan toplantı sonunda savaşmaya karar verildi.

* * *

KAÇ KİŞİ

Müşriklerle savaş yapılmasına karar verilmişti. İslâm ordusu cuma gecesi Bedir yakınlarına geldi. Mekke'den yola çıkan müşrik ordusu da Bedir yakınlarında konaklamıştı. Peygamberimiz müşrik ordusunun sayısını öğrenmek istiyordu. Bunun için Hazreti Ali'yi su kuyusunun yanına yolladı.

O sırada kuyu başında bulunan suculardan birini yakalayıp getirdiler. Peygamberimiz yakalanan sucuya:

– Bana Kureyş hakkında bilgi ver, dedi.

Sucu:

– Vallahi, şu gördüğün kum tepesinin en yüksek, en uzak tarafındadırlar, dedi.

Allah Resûlü:

– Toplulukta kaç kişi var?

– Pek çok, diye cevapladı sucu.

– Onların sayıları ne olabilir, diye sordu peygamberimiz.

Sucu:

– Bilmiyorum!

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz:

– Her gün kaç deve kesiyorlar, diye sordu.

Sucu biraz düşündükten sonra:

– Bir gün dokuz, bir gün on, dedi.

Bu bilgi üzerine Peygamberimiz:

– Onlar 950 ile 1000 kişi arasındadır, buyurdu.

Allah Resûlü böylece müşriklerin sayısını öğrenmiş oldu. Bu sayıyı öğrenmek o gün için çok önemliydi. Bu bilgi üzerine hazırlıklar tekrar gözden geçirildi.

Sevgili Peygamberimiz ashabıyla Bedir Kuyuları'nın yanına ordusuyla geldi.

Kendi içecekleri suyu ayrı bir yere havuz yapıp depoladılar. Diğer kuyuları da kapattılar. Peygamberimiz orduyu savaş durumuna getirdi. Tek tek mevzideki askerleri kontrol etti. Sonra ordusuna şu talimatı verdi:

– Hatlarınızı bırakıp ayrılmayınız! Bir yere kımıldamadan yerlerinizde sebat ediniz. Ben emir vermedikçe savaşa başlamayınız. Oklarınızı, düşman yaklaşmadan israf etmeyiniz. Kılıç en sonunda, düşmanla göğüs göğse gelindiği vakit kullanılacaktır.

Son hazırlıkların tamamlandığı sırada müşrik ordusu da çıkıp geldi. Önce teke tek çarpışmalar oldu. Bu çarpışmalarda Hazreti Hamza ve Hazreti Ali kısa sürede hasımlarını yere serdiler. Daha sonra Hazreti Ubeyde'ye yardım ettiler. Fakat Ubeyde yaralanıp şehit oldu.

Askerlerinin yere serildiğini gören müşrikler arasında büyük bir uğultu oldu. Ardından saldırıya geçtiler. Savaş bütün şiddetiyle başladı. Kıyasıya süren savaşın sonunda Müslümanlar büyük bir zafer kazandılar. Birçok ganimet ve esir elde ettiler.

Esirler arasında Peygamberimizin amcasının oğulları da vardı. Esirler kaçmasın diye elleri sıkıca bağlanmıştı. Akşam bir iniltiyle uyanan Peygamberimizin gözüne bir türlü uyku girmemişti. O'nun uyumadığını gören sahabi:

– Ya Resûlûllah! Ne diye uyumuyorsunuz, diye sordu.

Peygamberimiz:

– Abbas'ın iniltisi yüzünden, diye cevap verdi.

Allah Resûlünün bu hususta üzüldüğünü gören sahabiler Abbas'ın elini çözdüler.

İniltinin kesildiğini gören Peygamberimiz:

– Abbas'ın iniltisini ne diye işitmiyorum, diye sordu.

Bunun üzerine:

– İpini çözdük, diye cevap verdiler.

Allah Resûlü:

– Bütün esirlerin bağını çözünüz, buyurdu.

Elleri çözülen esirler de o gece rahatça uyudular.

Esirlere ne yapılacağı konusunda vahiy gelmediği için Peygamberimiz ashabıyla bir toplantı yaptı. Toplantının sonunda zengin olan esirlerin fidye karşılığı serbest bırakılmasına karar verildi. Fidye vermeye gücü yetmeyip de okuryazar olanlar ise on Müslümana okuma yazma öğretmesi karşılığında serbest bırakıldı. Okuryazar olmayan fakir esirleri de Peygamberimiz hürriyetine kavuşturdu.

* * *

OKÇULAR TEPESİ

Mekkeli müşrikler, Bedir Savaşı'nda uğradıkları mağlûbiyetin intikamını almak ve İslâmiyetin yayılmasını önlemek istiyorlardı. Bunun için üç bin kişilik bir ordu topladılar. Vakit kaybetmeden yola çıktılar.

Bu sırada Peygamber Efendimiz de onlara karşı bin kişilik bir ordu hazırlamıştı. Fakat savaşın nerede olacağı konusu kesinleşmemişti.

Gençler, düşmanı şehir dışında karşılamaktan yanaydı. Oysa güngörmüş ve tecrübeli sahabiler şehirde kalmaları gerektiğini söylüyorlardı. Onlara göre savunma savaşı daha iyi bir netice verirdi.

Düşmanı şehir dışında karşılayalım, diyenler çoğunluktaydı. Peygamber Efendimiz çoğunluğa uydu. Hep birlikte harekete geçtiler. Uhud Dağı yakınlarına kadar geldiler. Burada iki ordu karşı karşıya geldi.

Müşrikler kendilerine çok güveniyorlardı. Çünkü sayıları oldukça fazlaydı. Hatta zafer sonrası yapacakları eğlence malzemelerini bile yanlarında getirmişlerdi.

Peygamber Efendimiz, ordusunu en güzel şekilde düzenledi. En iyi elli askerini ayırdı. Bunlar okçu birliğiydi. Başlarına da Abdullah bin Cübeyr'i getirdi. Onları Ayneyn Tepesi'ne yollamayı düşünüyordu. Bu şekilde ordunun arkasını ve sol tarafını güvene alacaktı. Sağ tarafta zaten tepeler vardı.

Peygamber Efendimiz, Hazreti Abdullah'ı yanına çağırdı ve:

– Oklarınızla bizi koruyun, dedi. Süvarileri bize yaklaştırmayın. Bizi arkadan vurmasınlar. Biz savaşı kazansak da kaybetsek de yerinizden ayrılmayın. Düşman sizin tarafınızdan bizi vurmasın.

Abdullah bin Cübeyr tecrübeli bir askerdi. Bedir Savaşı'nda da bulunmuştu.

Efendimiz, daha sonra okçu biriliğinin karşısına çıktı. Onları bakışlarıyla tek tek süzdü. Sonra hepsinin duyacağı bir sesle şöyle dedi:

– Arkamızı iyi koruyun. Bizim öldürüldüğümüzü görseniz bile yerinizi bırakıp bize yardıma gelmeyin. Bizi ganimet toplarken görseniz bile gelip bize katılmayın. Düşmanı yendiğimiz ve ezip geçtiğimizi görseniz bile size haber göndermedikçe buradan ayrılmayın.

Emir anlaşılmıştı. Okçu birliği büyük bir heyecanla yola çıktı. Kısa zamanda Ayneyn Tepesi tutulmuştu.

Savaş başladı. Peygamber Efendimizin ne kadar isabetli bir karar verdiği daha ilk anlarda belli olmuştu. Ünlü komutan Halit bin Velit, beraberindeki süvarilerle İslâm ordusunun sol kanadına hücum etti. Fakat oraya ulaşamadı. Çünkü Ayneyn Tepesi'ndeki askerler çok usta ok kullanıyorlardı. Bulundukları yerden aşağıdaki düşmanları kuş gibi avlıyorlardı.

Halit, geri çekilmek zorunda kaldı. Bu sırada İslâm orduları müşrikleri darmadağın etmişti. Halit bu manzara karşısında yerinde duramıyordu. İçi içini yiyordu âdeta.

Süvarileri yeniden toparladı. Bir kere daha saldırdı. Fakat sonuç yine aynıydı. Abdullah ve yanındakiler duvar gibiydi. Onları aşmak mümkün değildi.

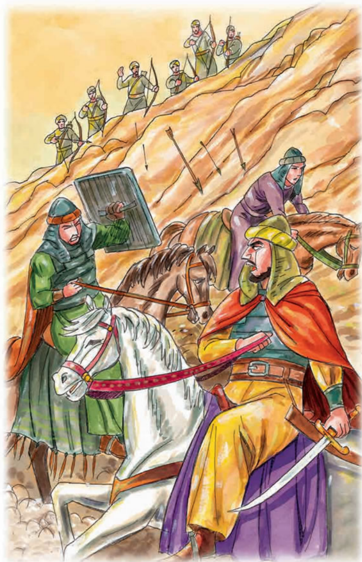
Müşrikler kaçmaya başlamışlardı. Herkes canını kurtarma derdindeydi. Yukarıdan bu durumu gören Halit, şansını bir daha denemek istedi. Hep birlikte yeniden hücuma geçtiler. Fakat İslâm ordularına yine ulaşamadan geri dönmek zorunda kaldılar. Okçular tepesi ok değil ölüm yağdırıyordu üzerlerine. Halit pes etmedi. Askerlerini bekletti.

Bu sırada savaş meydanında düşman kalmamıştı. Hepsi Mekke'ye ulaşmak için kaçıyorlardı. Yere düşen sancaklarını bile almayı düşünemeyecek kadar korkmuşlardı. Müslümanlar, müşrikleri bozguna uğratmıştı. Bazı askerler müşriklerden kalan malları toplamaya başlamıştı bile. Bu durumu gören okçulardan biri sevinçle:

– Biz kazandık, diye haykırdı. Savaş bitti. Bizimkiler ganimet topluyor. Haydi biz de gidelim.

Abdullah irkildi. Endişeyle Halit'in bulunduğu tarafa baktı. O ve süvarileri hâlâ oradaydılar. Abdullah hemen askerlerine seslendi:

– Sakın yerlerinizden ayrılmayın! Peygamberimizin emrini duymadınız mı?



Fakat okçular zafer kazanmanın verdiği sevinçle kendilerinden geçmişlerdi âdeta. Koşarak yamaçtan aşağıya inmeye başladılar.

Abdullah şaşkınlıkla arkalarından bağırdı:

– Durun! Yerlerinizi terk etmeyin! Savaş henüz bitmedi!

Aşağıya inenler bu sözleri duymadılar bile. Üç-beş okçu dışında tepede kimse kalmamıştı.

Halit bu durumu fark etmekte gecikmedi. Ne zamandır bu anı bekliyordu. Şimdi tam aradığı fırsatı yakalamıştı. Süvarilerine döndü ve:

– Hücuuuum, diye bağırdı.

Aynı anda hep birlikte ok gibi fırladılar. Kısa zamanda okçular tepesine geldiler. Orada bulunanları şehit ettiler. Ardından İslâm ordusuna saldırdılar. Düşmanı önüne katıp kovalamakta olan İslâm askerleri arkalarından gelen çığlıkları duyunca oldukları yerde kalakaldı.

Halit, beraberindeki müşriklerle yalın kılıç İslâm ordusunun içine daldı. Ganimet toplamakla meşgul olan okçular neye uğradıklarını şaşırdılar. O an ne büyük bir hata yaptıklarını anlamışlardı. Ama iş işten geçmişti.

Kaçmakta olan müşrikler, arkadan Halit'in saldırdığını fark edince geri döndü. İçlerinden biri yerdeki sancağı kaldırdı. Yeniden savaşmaya başladılar. Müslümanlar iki ateş arasında kalmıştı. Hemen Peygamberimizin etrafında toplandılar. O'nu canları pahasına korudular. Atılan bir taşla Peygamber Efendimizin dişi kırıldı. Bu durumu gören sahabiler O'nun etrafında etten bir duvar ördüler. Tam yetmiş sahabi bu savaşta şehit oldu. Bunların içinde Peygamber Efendimizin biricik amcası Hazreti Hamza da vardı.

Müslümanlar bir tepeye sığındılar. Müşrikler onlara daha fazla yaklaşamadılar. Kazandıkları zaferi mağlûbiyete çevirmekten korkuyorlardı.

Müşrikler sevinç içinde Mekke'ye dönüyorlardı. Tam savaşı kaybedecekken Halit sayesinde kazanmış olmanın tadını çıkarmaya çalışıyorlardı. Hep birlikte içiyor, doyasıya eğleniyorlardı.

Ebu Süfyan ve diğer reislere doğru bir haberci geldi. Adam soluk soluğa kalmıştı:

– Efendim, dedi. Müslümanlar toparlanmışlar. Sağ kalan askerlerle şu an üzerimize geliyorlar. Hâllerine bakılırsa bizi Mekke'ye varmadan yakalamak ve yenmek istiyorlar.

Ebu Süfyan şaşkın şaşkın baktı haberciye. Doğrusu inanılacak gibi değildi adamın söyledikleri. Nasıl olmuş da Müslümanlar hemen toparlanıp peşlerine düşmüşlerdi ki?

Haberin doğru olduğu anlaşılınca müşrikler korkuya kapıldılar. Ebu Süfyan endişeli bir sesle:

– Müslümanları bir kez alt ettik, dedi. Fakat bunu bir daha yapabilir miyiz, bilmiyorum. En iyisi biz, bir an evvel Mekke'ye kaçalım. Yoksa kazandığımız zaferi onlara geri vermek zorunda kalacağız!

Öyle yaptılar. Aceleyle harekete geçip en kısa sürede Mekke'ye ulaştılar. Böylece Müslümanlar tekrar üstün duruma geçti.

* * *



KAYA

Alaca karanlıkta bir süvari atını dörtnala sürüyordu. Durup dinlenmeden Medine'ye ulaştı. Medine sokaklarına girdiğinde her şey normal gözüküyordu. Tüccar olanlar pazarda, çiftçilik yapanlar da

tarlalarında çalışıyordu. Huzaâ kabilesinden gelen bu haberci hiç beklemeden Peygamberimizin huzuruna çıktı.

– Mekkeliler, Yahudilerle birleşip Medine'ye saldıracaklar, dedi.

Haber anlaşılmıştı. Büyük bir ordu hazırlayan müşrikler çevre kabileleri de yanlarına alarak üzerlerine geliyordu. Haberciye dinlenmesi için yer gösterildi. Bu ara da Peygamberimiz ashabını yanına topladı:

– Medine dışında düşmanla savaşalım mı yoksa Medine'de kalarak müdafaa mı yapalım, diye sordu.

Herkes görüşünü söyledikten sonra Selman-ı Farîsî:

– Ya Resûlûllah! Biz, Fars ülkesindeyken düşman süvarilerinin baskınlarından korktuğumuz zaman etrafımızı hendeklerle çevirirdik, dedi.

Bu teklif hem Peygamberimiz tarafından hem de ashap tarafından kabul gördü. Ve hemen Medine'nin çevresine hendek kazılmaya başlandı.

Kazı işi durmaksızın devam ediyordu. Bir ara sahabeler sert bir kayayla karşılaştılar. Ne yaptılarsa o kayayı kıramadılar. Bunun üzerine Allah Resûlüne haber verdiler.

Çadırında dinlenen Peygamberimiz kayanın başına geldi. Manivelayı eline aldı ve besmele çekti.

Sonra kayaya ilk darbeyi indirdi. Kayadan bir parça yarıldı. Peygamberimiz:

– Allahu Ekber! Bana Şam'ın anahtarları verildi. Vallahi, ben şu an Şam'ın kırmızı köşklerini görüyorum, dedi.

Ardından tekrar besmele çekip balyozla kayaya vurdu. Kayanın bir kısmı daha parçalandı.

– Allahu Ekber! Bana İran'ın anahtarları verildi. Vallahi, şu anda ben, Kisra'nın şehrini ve onun beyaz köşklerini görüyorum, dedi.

Üçüncü defa "Bismillah" deyip balyoz ile vurdu. Kayanın geri kalan kısmı da böylece parçalanmış oldu. Peygamberimiz yine:

– Allahu Ekber! Bana, Yemen'in anahtarları verildi. Vallahi, şu an ben, San'a'nın kapılarını görüyorum, müjdesini verdi.

Kaya parçalandı ve kazı işi bütün hızıyla devam etti. Sonunda hendek kazılmıştı. Müslümanlar, hazır bir şekilde düşmanı beklemeye başladılar.

Müşrik ordusu Medine'ye gelip hendekle karşılaşınca ne yapacağını şaşırdı. Çünkü en güçlü atlarıyla bile hendeğin karşısına geçmek mümkün değildi. Bu şekilde savaş günlerce devam etti. Allah'ın izniyle bir sabah çölden kuvvetli bir kum fırtınası geldi ve müşrik ordusunu darmadağınık etti. Dağılan ordu savaşı bırakıp kaçmak zorunda kaldı.

MEKKENİN FETHİ

Müşrikler, Hudeybiye'de verdikleri sözde durmamışlar ve aradan iki yıl bile geçmeden Müslümanlara saldırmışlardı. Bu olay bardağı taşıran son damla olmuştu. Artık güzel şehir Mekke asıl sahipleri tarafından geri alınmalıydı. Bu barış yıllarında İslâmın nuru birçok yere gitmiş ve Müslümanların sayısı hayli artmıştı.

İslâm ordusunun sayısı on bini buluyordu. Tepeden tırnağa cesaret kesilmiş Müslüman askerler, Mekke yakınlarına gelmişlerdi. Geceyi burada geçireceklerdi.

Ordu içinde en heyecanlı olanlar muhacirlerdi. Yıllar önce zorla çıkarıldıkları memleketlerine dönüyorlardı. Hem de başları dik ve güçlü bir şekilde.

Ebu Süfyan, ordunun gelişini duymuştu. Yanına aldığı bir iki kişiyle hemen yola çıktı. Peygamberimizi buldu. Ondan kendisini affetmesini istedi.

Kalabalık İslâm ordusunu gören Ebu Süfyan ne yapacağını şaşırdı. Artık İslâmın nuru apaçık ortadaydı. Sonra şehadet getirip Müslüman oldu.

Peygamber Efendimiz bunun üzerine yanında bulunan amcası Hazreti Abbas'a şöyle dedi:

– Bir olan, eşi bulunmayan Allah'tan başka ilâh yoktur. Muhammed O'nun kulu ve Resûlüdür, diye şehadet getirenlere dokunulmayacak. Evine girip kapısını kapayanlara da dokunulmayacak. Silâhını bırakıp Kâbe'ye sığınanlara da dokunulmayacak.

Hazreti Abbas, bu sözleri Mekkelilere bildirmek için gitmeye hazırlanıyordu. Son olarak Peygamberimize:

– Ya Resûlûllah, dedi. Ebu Süfyan da benimle dönmek istiyor. Kendisine de bir iltifatta bulunsanız…

Ebu Süfyan, gözlerini yerden kaldıramıyordu. Canının bağışlanmış olması bile onun için büyük bir iltifattı. Fakat Peygamberimiz sevgi dolu sesiyle onun gönlünü fethediverdi:



– Ebu Süfyan'ın evine sığınanlara da dokunulmayacak!

Ertesi gün İslâm ordusu dört bir yandan Mekke'ye girdi.

Peygamberimizin çok mütevazi bir hâli vardı. Doğruca Kâbe'ye vardı. Burada ne çok işkencelere, hakaretlere uğramıştı seneler önce.

Halk, Kâbe avlusunda toplanmıştı. Gözlerinde korkuyla karışık bir ümit vardı. Çünkü karşılarındaki her ne kadar vatanından çıkarılmış biri de olsa Rahmet Peygamberiydi. Allah, O'nu "Âlemlere rahmet olsun." diye göndermişti. Peygamberimiz kendi elleriyle putları tek tek devirdi. Sonra halkın karşısına geçti ve:

– Size ne yapacağımı sanıyorsunuz, diye sordu.

Oradakiler hep bir ağızdan cevap verdi:

– Hayır söylüyor, hayır umuyoruz. Sen, pek merhametli bir amca oğlusun! Sen güçlüsün!

Peygamber Efendimiz onları bir uçtan diğer uca süzdü ve:

– Ben de Yusuf Peygamberin kardeşlerine dediği gibi derim: Size bugün kınama yok, başa kakma yok! Haydi gidin, özgürsünüz!

Halk, bu sözler karşısında sevinç gözyaşlarına büründü. Evlerin kapıları bir bir açıldı. İnsanlar güven içinde dışarıya çıktılar. Peygamberimiz, Mekke ile birlikte onların gönüllerini de fethetmişti. Tek tek şehadet getirip, Müslüman oldular. Tarihler 630 yılını gösterirken artık Mekke'de mutluluk rüzgârları esiyordu.

* * *

VEDA HACCI

Sevgili Peygamberimiz hac vazifesini yapıyordu. Kâbe'yi tavaf etti. Sonra Safa Tepesi'nde duaya başladı.

Bu sırada Müslümanlar akın akın Mekke'ye geldiler. Sayıları kısa sürede yüz bini geçti.

Peygamber Efendimiz devesine bindi. Arafat denilen yere geldi. Müslümanlar oraya toplandılar. Herkes gözlerini O'nun mübarek dudaklarına dikmiş, söyleyeceği sözleri bekliyorlardı. Nihayet Allah Resûlü tane tane konuşmaya başladı:

– Ey İnsanlar! Sözümü iyi dinleyiniz! Bilmiyorum, belki bu seneden sonra sizinle bir daha görüşemeyeceğim…

Sevgili Peygamberimiz onlara uzun uzun konuştu. Birçok güzelliklerden söz etti. Nihayet herkese şöyle bir baktı ve:

– Ey İnsanlar, dedi. Yarın beni sizden soracaklar. Ne diyeceksiniz?

Binlerce insan hep bir ağızdan haykırdı:

– Vazifesini hakkıyla yaptı, diyeceğiz!

Sevgili Peygamberimiz gökyüzüne doğru baktı. Sağ elinin işaret parmağını kaldırdı ve şöyle dedi:

– Şahit ol ya Rab! Şahit ol ya Rab! Şahit ol ya Rab!

Sonra Peygamber Efendimiz, o an Yüce Mevlâdan gelen âyeti okuyuverdi: "Bugün dininizi tamamladım. Verdiğim nimeti tamamladım. Sizin için din olarak İslâmdan razı oldum!"

O an kalabalığın arasından biri gözyaşlarını salıverdi. Bu, Peygamberimizin en yakın arkadaşı Hazreti Ebubekir'den başkası değildi.

Hazreti Ebubekir, Allah Resûlünün artık aralarından ayrılacağını anlamıştı. Bu hac, O'nun veda haccıydı.

SON NAMAZ

Sevgili Peygamberimiz atmış üç yaşındayken bir gün hastalandı. Başı çok şiddetli bir şekilde ağrıyordu.

Hazreti Aişe, Peygamber Efendimizin başucundan hiç ayrılmıyordu. O'nun çektiği acıları kendi yüreğinde hissediyordu. Sürekli olarak Efendimiz için Yüce Mevlâya dua ediyordu.

Hastalık iki hafta kadar sürdü. Bu süre içinde Peygamber Efendimizin ıstırabı hiç eksilmedi.

Bir gün yatsı vakti yaklaşırken bayıldı. Hazreti Aişe çok üzgündü. Gözyaşları içinde yine duaya sarıldı.

Sevgili Peygamberimiz ayılınca Hazreti Aişe'ye:

– Cemaat namaza durdu mu, diye sordu.

Hazreti Aişe gözlerindeki yaşları belli etmemeye çalışarak cevap verdi:

– Hayır, seni bekliyorlar!

Sahabi efendilerimiz yatsının farzını kıldırması için üzgün bir şekilde Peygamber Efendimizi bekliyorlardı.

Hepsinin gözü kapıdaydı. İçlerinde bir ümit vardı; az sonra kapıdan O gülümseyerek girecek, yine önlerine geçip imam olacaktı. Çünkü hep öyle yapardı. Fakat bu kez öyle olmadı. O kapı açılmadı.

Sevgili Peygamberimiz, Hazreti Aişe'ye seslendi:

– Ebubekir'e haber verin. Namazı o kıldırsın!

Hazreti Aişe kendini daha fazla tutamadı. Ağlamaya başladı. Titreyen bir sesle:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Babam çok duygulu biridir. Kur'ân okurken hep ağlar. Bir de senin yerine geçip namaz kıldırmaya yüreği hiç dayanmaz!

Peygamberimiz ısrar etti:

– Ebubekir'e haber verin. Namazı o kıldırsın!

Hazreti Aişe, bir kere daha aynı cevabı vermeyi denedi. Fakat Efendimiz kararını değiştirmedi:

– Ebubekir'e haber verin. Namazı o kıldırsın!

Hazreti Aişe denileni yapmak zorunda kaldı. Peygamberimizin emrini babasına iletti.

Hazreti Ebubekir bir an ne diyeceğini bilemedi. Kendini toparlar toparlamaz yanındaki Hazreti Ömer'e döndü ve:

– Ey Ömer, dedi. Cemaate namazı sen kıldırsan…

Hazreti Ömer başını salladı ve şöyle cevap verdi:

– Hayır, hayır! Ey Ebubekir, sen bu işe benden daha layıksın!

Az sonra mescitte Hazreti Ebubekir, yanık sesiyle Allah'ın âyetlerini okuyordu. Efendimiz içeriden onu dinliyordu. Bu sırada Hazreti Ebubekir ağlıyor, arkasındaki sahabiler ağlıyor, Hazreti Aişe ağlıyordu…

* * *

KAVUŞMA

Bir pazartesi günüydü. Sevgili Peygamberimizin hastalığı dayanılmaz bir hâl almıştı. Fakat hiç şikâyet etmiyordu hâlinden. Acılarına tahammül etmeye çalışıyor ve Allah'a dua ediyordu:

– Ey insanların Rabbi! Zorluğu gider. Şifa ver. Gerçek şifa verici sensin. Ancak sen kurtarırsın dertten!

Bir aralık kendini iyi hissetmeye başladı. Hemen ayağa kalktı. Yüzü hastalığın etkisinden dolayı bembeyaz olmuştu.

Güçlükle yürüyüp kapıdan mescide baktı. Sahabilerle göz göze geldiler. O an herkesin yüreğini sevinç sarıvermişti. Sevgili Peygamberimizi ayakta görmekten dolayı çok mutlu olmuşlardı.

Hazreti Ebubekir, imamlık makamını hemen boşalttı. Yana çekilerek Efendimizi davet etti. Herkes namazı Efendimizin kıldıracağını ümit ediyordu.

Efendimiz hafifçe gülümsedi. Sahabilerinin gözlerinin içine bakarak:

– Haydi, namazınızı tamamlayın, dedi.

Sonra usulca geri çekildi, odasına geçti. Az önce kalktığı yatağa uzandı. Mescitte gönüller yeniden hüzne bürünmüştü.

Sevgili Peygamberimiz aynı duayı dilinden düşürmeden tekrar ediyordu:

– Ey insanların Rabbi! Zorluğu gider. Şifa ver. Gerçek şifa verici sensin. Ancak sen kurtarırsın dertten!

Hazreti Aişe, Sevgili Peygamberimizin başucundaydı. Gözlerini O'ndan bir an bile ayırmıyordu. Efendimizin elini tuttu. Hastalığı iyice ağırlaşmıştı. Bir süre öylece kaldılar. Neden sonra Hazreti Aişe ellerini kaldırıp Sevgili Peygamberimizin şifa bulması için dua etmeye davrandı. Fakat Sevgili Peygamberimiz kendi elini hafifçe çekti ve son sözünü söyleyiverdi:

– Allah'ım, beni bağışla! Artık Yüce Dosta kavuşmak istiyorum!

Âlemlere rahmet olan Sevgili Peygamberimiz artık Allah'ın rahmetine kavuşmuştu.

HÜZÜN

Allah Resûlünün vefat haberi bir ateş gibi düştü yüreklere. Sahabiler ne yapacaklarını bilemez hâldeydiler. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Herkes âdeta donup kalmıştı. Hazreti Ömer gözlerini boşluğa dikmiş öylece duruyordu. Hazreti Osman olduğu yere yığılmış kalmıştı. Hazreti Ali çarpılmış gibi baygın bir durumdaydı.

Bir aralık Hazreti Ömer ayağa fırladı. Kılıcını kınından çekmişti. Şimşekler çakan gözlerini oradakilerin üzerinde gezdirdi ve var gücüyle haykırdı:

– Kim "Allah'ın Resûlü öldü!" derse onun boynunu vururum!

Kimse onu duyacak durumda değildi. Herkes donuk bakışlarını bir noktaya dikmiş, kaskatı bir şekilde duruyordu.

Hazreti Ebubekir içeriye girdi. Sevgili Peygamberimiz bir Yemen kumaşına sarılmış hâldeydi.

Hazreti Ebubekir, Efendimizin yüzündeki örtüyü hafifçe çekti. Bir süre öylece durdu. Sevgili Peygamberimizin nurlu yüzünü seyrederken titrek bir sesle mırıldandı:

– Yaşarken güzeldin, vefat edince de güzelsin!

Sonra atılıp Sevgili Peygamberimizin mübarek yüzünü öpmeye başladı. Bu sırada hüngür hüngür ağlıyordu. Hıçkırıklar arasında dudaklarından şu cümleler döküldü:

– Anam babam sana feda olsun! Vallahi Allah seni ikinci defa öldürmeyecektir. Sen sana yazılan ölümü tattın artık!

Bu sırada Hazreti Ömer'in sesi yankılanıyordu dışarıda:

– Vallahi Peygamber ölmedi! Allah'ın Resûlü ölmedi!

Hazreti Ebubekir yavaşça kalktı. Sakin adımlarla dışarıya çıktı. Müslümanlara şöyle bir baktı. Hazreti Ömer'e dönerek:

– Otur ey Ömer, dedi.

Fakat Hazreti Ömer o an kendinde değildi. Hazreti Ebubekir'i duymadı bile. Bunun üzerine Hazreti Ebubekir orada bulunanlara seslendi:

– Ey insanlar! Kim Muhammed'e inanıyorsa bilsin ki O ölmüştür! Allah'a tapanlar da bilsin ki Allah dipdiridir! O asla ölmez!

Hazreti Ömer kendine gelir gibi oldu. Elleri iki yana düştü. Hazreti Ebubekir, sözlerini Kur'ân'dan bir âyetle bitirdi:

"Muhammed ancak bir peygamberdir! O'ndan önce de peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi O ölür ya da öldürülürse siz gerisin geriye mi döneceksiniz?"

Hazreti Ömer bu âyeti işitince birdenbire yere yığılıverdi. Bayılmıştı. Kendine geldiğinde artık sakinleşmişti.

Müslümanlar durumu kabullenmek zorunda kaldılar. Sonuçta Sevgili Peygamberimiz de bir insandı. Bu durumda her canlı gibi O da ölümü tadacaktı. Ölümsüz olan yalnızca Allah'tı.

Sevgili Peygamberimizi kabre koymak için harekete geçtiler. Hazreti Ali başta olmak üzere birkaç

kişi Efendimizin mübarek vücudunu yıkadılar. Üç kat örtüye sardılar. Yemen beziyle kefenlediler.

Bu sırada bir tartışma başladı. Sevgili Peygamberimizin naşını nereye defnedeceklerine karar veremiyorlardı. Herkes farklı fikirdeydi. Hazreti Ebubekir öne çıktı ve şöyle dedi:

– Ben Sevgili Peygamberimizin şöyle dediğini duymuştum: "Bütün Peygamberler öldükleri yere gömülürler!"

Tartışma bitmişti. Sevgili Peygamberimizin mezarı hemen oracığa kazılıverdi. Çok geçmeden de mübarek vücudu toprağın bağrına emanet edildi.

* * *